دلنډوکیسوټولګه:
د رحمت ډالۍ
Ketabton.com
لیکوال: رحمت الله "رحمت"

(c) ketabton.com: The Digital Library

د رحمت ډالۍ

د لنډو کیسو ټولګه

ليکوال :

رحمت الله رحمت

(c) ketabton.com: The Digital Library

د کتاب ټول حقوق د ليکوال سره خوندي دي.

د کتاب پېژندنه

د کتاب نوم: درحمت ډالي (د لنډو کيسو ټولګه)

ليکوال: رحمت الله ، رحمت

دچاپ کال: ۱۳۸۳ه ش/۲۰۰۴م دچاپ شمير۵۰۰

د ليکوال تليفون: ۰۳۴۵۸۸۷۳۲۹۹/۰۳۱۳۸۴۷۰۷۲۵

د ليکوال برېښناليک : Rahmatcmn@yahoo.com

انلاين چاري: مختار احمد احسان - د لراوبر ډاټ کام برېښنايي کتابتون

www.Larawbar.net

(c) ketabton.com: The Digital Library

د کتاب لړلیک

۱:وریندارۍ ته وایه موږ وبخښنه

۲:د خوشحالۍ ورځ يې په غم بله کړه

۳:یوستا ورورتورک وو

۴:چي په ژوند میراث سول

۵:د خندا اوتعجب خبري دي

۶:اوس به دنړي اتل ستا سي ګوتونه پالش کوي

۷:اوآخيري سلګۍ يې دي

۸:بس ټليفون کنبيږدي

۹:خدای دي وبخښنه

۱۰:چي فکراوسوچ پکاردي

۱۱:اوداغریبه مړه سوه

۱۲: بیابه بد نه کوم

۱۳:احتیاط کوه

۱۴:بیا په مسافري کښي

(c) ketabton.com: The Digital Library

پيل

(c) ketabton.com: The Digital Library

وريندارې ته وايه موږ وبخښه

زحمتونه يې ګالل دهر چا خبري يې زغملې هرڅه به يې پرځان وړل خو چا يې هيڅ فرياد نه واوريدی. پرځوانۍ کونډه سوه دواده دوهم کال يې وچې خاوند "تورګل" يې دموټر دجنګيدو په پيښه کې مړ سو. دخاوند تربرو به هرکله چخنې او کړې خبرې ورته کولې او هر يوه به جلا – جلا په زړه کې ګوړې ورته ماتولې ، شاپيرۍ به يوائې داورته ويل: تاسې خو لږ صبر وکړئ چې زما "عيده" خو تيره سي.لنګه غوا ، داخترپسه او ځو تلتکه چې ول هغه خو موراڅخه يووړل.

څو ورځې لا نه وې تيرې سوې چې شاپيرۍ وګل بختې ته کوچنۍ ورولېږی چې خاله ته وايه يوار خو راسه.

" ګل بخته خاله چې هم يوه خورا خواخوږې ښځه وه او په توره شپه به دهر چارکره تلله. هرچا به له مينې خاله بلله ، سمدستې ځان په يوه سا را ورساوه ":

څپلۍ (ګوتونه) يې لا نه وې ايستلې چې پرشاپيرۍ يې ږغ وکړ: ولې خاله دې جارسم ولې داسې راتاوېږې څه درسوي دي ؟

وختې دې ولې حال نه رالېږئ چې داسې په عذاب يې زه نوکوم نه وم درمعلومه چې په توره شپه دهرچا خدمت کوم ، بيا نوستا .

شاپيرۍ چې درد ډيره په عذابه کړې وه په ډېر تکليف يې ورته وکتل او په ګانګوړاواز يې ورته وويل: ما ويل مه مې ښوره چې هسې مړه شم او څوک نه شي را خبر. بيا يې پر ډيډيو لاسونه ونيول او دېوال ته يې سرتکيه کړ او له ډيره درده يې غاښونه پرله ونيول بيا يې په ژړه غوندي (ژرغوني) اواز وويل: خاله څه درته ووايم شکايت او بې صبري هم نه ده ښه پرداسې ځوانۍ کونډه شوم چې زما او تورګل ځوانيمرګ ارمان نه سره وخوت ، نصيب ډېر ژر راڅخه مرور شو . اوس مې دده ترمرګ وروسته دده تربرونه لکه لېوان مخکې ته نه پرېږدي ، خاله زه به نو څه درته ووايم ته نو کوم نه يې راخبره زما دژوند نو کوم ځای دخوشحالۍ دی، بيا مې هم داسلا وکړه چې خاله ته حال ولېږه اوس که ژوند وي او که مرګ خاله خو به درته ناسته وي ، "ګل بخته" خاله چې هم ډيره تجربه لرونکې مېرمن وه او د شاپيرۍ له حاله خبريدو سره سم يې دکوچنې دپيداکېدو شيان په غوټه کې ورسره راوړې وو او خاله هم لاس په کاروه ، لږ ګړۍ وروسته چې شاپيرۍ ساسمه کړه او د کوچنې آواز يې پرغوږ ولګېدی ، دګل بختې خاله هم ښېره له خوشحالۍ ډکه وه ، او پرشاپيرۍ يې ږغ کړه: زويه مبارک دې شه ، هلک دی خدای ﷻ دې يې درصالح کړي ، خدای ﷻ دې ارمان په وکاږه.

(c) ketabton.com: The Digital Library

د شاپېرۍ چې دخوشحالۍ څخه سترګي له اوښکو ډکي وې وويل: خاله خدای ﷻ دي بې زويه مه کړه ، خدای ﷻ دي دبل له محتاجۍ وساته.

" خاله چې ټوله شپه په ولاړه تېره کړې وه دغسي په ولاړو پښو کور ته ولاړه ، مشرزوی چې يې اودس تازه کړی واو جومات ته تلی هغه ته يې وويل:نصرو زويه پرتاهم ناوخته کيږي نوري خبري به وروسته کوو ، په جومات کي به ملاصاحب او ميردل اکا د " تورګل مسکين " دزوی په زوکړه خبر کړې ، چې ودغو لېوانو ته څه نصيحت وکړي ، نن سهار دملاصاحب قرائت څه بل شاني و ، هرسړی پوهېدی چې څه پېښه سوې ده ، دسلام له ګرزېدو سره سم ، ميردل اکا و خلګو ته وويل : ټول کښېنئ نن ملاصاحب څه خبري درته کوي.

هر سړي دنوي خبري د اورېدو لپاره پرخپل ځای انتظار کاوه دغه وخت ملا صاحب نو تونده خبرو ته ځان جوړ کړی و ، دڅو مبارکو آيتوترويلو وروسته يې دکلي پرملک مخ راواړاوه ، ته چې دکونډي او يتيم غم ونه کړې څوک به يې کوي ؟

زموږ دکلي دغه مسلماني ده ، چې موږ ورته ګورو ، دتورګل مسکين له کوره يې تربرو " رازکی " او " ښامير " لنګه غوا داختر پسه او دکور لوښي په سپينه ورځ يوووړل او دهغه کونډه يې په لندو سترګو پرېښوده. دالا څه نور ګواښونه هم ورته کوي ، مګر خدای ﷻ بيا داسي نه کوي هغه دی برايي (تېر مابښام) دغه مېنه زرغونه شوه او دتور ګل مسکين زوی پيدا سو.

دکلي ملک موسی اکا چې په دغو خبرو خپل ځان او کليوال ملامت بلل سر يې راپورته کړ او شا وخوايې وکتل دکلي پرڅو ځوانانو يې ږغ وکړ، ورسئ ددغو لېوانو له کوره څخه دغه څه چې يې وړي دي بيرته دغي کونډي ته وروړئ.

ميردل اکا لنګوټه پرسرسمه کړه سترګي يې په شمله وچي کړې او دتور ګل مسکين په دروازه کي يې دغه پيسې ګل بختي خاله ته ورکړې او دايې ورته وويل: ورېنداري ته ووايه موږ وبخښه.

(c) ketabton.com: The Digital Library

دخوشحالۍ ورځ يې په غم بدله کړه

ژوند ټول په خوارۍ او غربېۍ ورباندي تېر سو ، ټول عمر د بل همسايه و ، ښه راستمن سړی و ، يو وزری و ، يوه يې نه دوې کېدې هغه دچا خبره ديوه لاسه ټک نه خيژي دوه درې بچي يې لا دمخه مړه سوي وو ، اوس يې داوروستی زوی "ګلاب " ځوانۍ ته نيژدې سوی ولاس يې په سپک و.

دادمحمد اکا به هر وخت نصيحت ورته کاوه زويه دبې ځايه کاروا او بې سره همځولو څخه ځان ګوره خدای ﷻ مه کړه چي يوه بده راته پېښه نه سي وايم دبدو خلګو څخه همېشه بد پېښېږي ، ماددې کلي دهر سړي خدمت کړی دی په توره شپه مي يا نه ده ورته کړې. وايم خپل وس مي نه دی ځني سپمولی ته به خپلو کاروته پام کوې اوبله خبره داده چي ستا لپاره مي يو کار په نيت کي دی بيا به يې درته ووايم.

ګلاب هم ډېر ځيرک زلمی و ، سهار وختي به يې دملا صاحب څخه سبق واخيستی بيا به نو ټوله ورځ دپلار سره دمځکي په کار واخته و. په ټول کلي کي يې ښه نوم درلودی مازديګر يې همځولي " زرين "ګيله ځني وکړه: داڅنګه انډيوالي ده چي زه دي نه يم خبر کړی او ټول کلی خبر دی. چي پلار دي " زرلښته " درغواړي ګلاب چي پر هوا رپېدو څنګ وهلي و راپورته سو او ويې ويل: ښه ته هم خبر سوی يې ياره زه شرمېدم نه مي شوای درته ويلای زه هم براېي مابښام خبر سوم پرون دورځي مي پلاريوه خبره راته کړې وه خو سرمي نه و په خلاص.

مابښام چي مي پلار مورته داقصه کوله نو زه هم پوه شوم ، چي پلار مي ولي دڅه مودې څخه پرځان تنګي راوستلې وه.

نور خو پرېږده زموږ دخوراک غنم او دلاندي پسه يې لا خرخ کړ.بس دمسکين همدا ژوند دی چي دکوزدې او واده لپاره به دغاړي کالي خرڅوي دمړو او سرمايه دارو خلګو په ودو او ښاديو کي څنګه هشت ومشُت وي څنګه ټکان او اتېو نه وي.

" زرين " چي دانډيوال ګلاب خبرو وسو هيڅ جواب ورسره نه و ، صرف دومره يې ورته وويل چي: دټکانو لپاره خو ما دادی ډکه توپنچه رااخيستې ده چي صبا دي دسملان راوړل کيږي ټکان به په وکړو او يوڅه دجېب خرڅه مي هم درله برابره کړې ده دغه مي په وس و.

(c) ketabton.com: The Digital Library

ګلاب که له يوې خوا سبا د خپلې کوزدې خوشحالي لرله خو د بلې خوا دې ته حيران و ،چې په تش لاس په دغه دولور غاړه څنګه باسي او څنګه به يې اداکوي په دغو چورتو او فکرو کې خوشحالي ځني هېره وه پټو يې ټک واهه زرين ته يې وويل:

ستا يې کور ودان مګر په دې سرنه سره رسيږي سبا به ټوله ورځ راسره تېروې اوس ناوخته دی کور ته به څوک راته ګوري.

سهار چې د څلورو کسانو مرکې د ګلاب د کوزدې د سملان راورسول ، زرين تو پنچه په لاس د ټکانو وار ته انتظار و ، يو ناڅاپه ګوته د ماشې سره ولګېده او ټک سو مخامخ ګولۍ د ګلاب پر زړه ولګېده او د ګلاب پر مځکه راچپه سو ناري او چغې سوې چې ګلاب مړ شو ، خلګ سره راورسېدل ګوري چې ګلاب لکه د اختر پسه په خپلو وينو کې سور پروت دی او آخري ساه يې خيژي. ښادي په غم بدله سوه بس د مسکين د کور خوشحالي وه لړ ګړې وه د خلګو سترګې له اوښکو ډکې سوې او دا يې ويل: دادمحمد اکا ته دې خدای ﷻ د زړه صبر ورکړي دغه يو زوی يې و هغه هم د مرګ په کار شو بيا پرداسې ځواني او د کوزدې په ورځ بس هغه د چا خبره"د خدای ﷻ دوستان ډېر زهېريږي " ګلاب مسکين چې يې خاورو ته وسپاری ، تردعا ګويي وروسته د کلي يو سپين ږيری لعل محمد اکا خلګو ته وويل: واورئ خلګو بيا که د چا زوی پيدا شي يا کوزده يا واده وي بيا به دغه د غم ټکان نه کوئ و موليدل چې د خوشحالۍ ورځ يې په غم بدله کړه.

(c) ketabton.com: The Digital Library

یو ستا وروړ تورک و

خدای ﷻ سته ښه وروړګلوي يې ده ، يو دبل په خوله دي او مشر وروړ نعمت لالا ته خو بيا ټول لاس په نامه ولاړ وي ښادي اکاچي دحجرې دېوال ته ډډه وهلې وه او دنسوارو په هينداره کي يې مخ ته کتل پر جانواکا ږغ وکړ ، ددغو هلکانو پلا ښه سړی و چي دوی دغسي صالح او دخپلي لاري دي ، مګر پلار يې نو اوسا (هوسا) ورځ ونه ليده دوی لا ښه دي خواری که پرتېري سوې ، خو اوس يې ژوند ښه دی ، څه مځکه ، يوه غوا ، اووه اته پُسونه لري.

صوفي صالح چي ددوی خبرو ته غوږ واو پرمځکه يې ليکي کښلې زياته کړه: خلکو تاسي لکه چي نور حال نه په لرئ ؟

نوري خبري خو سهي دي خو يوه ستړيا ورته ګوري جانو اکا خبره ورغبرګه کړه ، کومه ستړيا چي ته په خبريې او موږ نه يو خبر سم مو په خبره سر را خلاص کړه !صوفي صالح وويل: ستړيا خو داده چي دغه کشر هلک يې ډېر بې لاري سوی دی په دغه حال کي نعمت لالا هم سلام ووايه خلکو ستړي مسيا ورته وويل صوفي صالح زياته کړه ښه شو چي نعمت هم راورسېدی ماويل: زه به دی هم په خبروم وايم دچرګانو دغلا څخه نيولې په هره بده پېښه کي دده لاس وي.

صوفي صالح لاخبره نه وه خلاصه کړې چي جماعت ودرېدی ترلمانځه وروسته چي نعمت لالا کور ته ولاړی ډېر زهېر و ، دمځکي په شان يې خوله له خندا نه وه ډکه ، دوهم وروړ "پيدا ګل" پوښتنه څني وکړه لالا ناجوړه خو به نه يې ؟

نعمت وويل: يا ناجوړه نه يم خو تر دې وروسته به ناجوړه سو پيدا ګل وويل: لالا نه شوم پوه چي څنګه به له دې وروسته ناجوړه شو؟

نعمت وويل: ستا په ياد دي چي ما به هر کله و تورک ته نصيحت يا منت کاوه مور به را څخه خوابدې شوه ويل به يې دازما کشر زوی دی ، ته منتونه پرکوې او دې به بې ځايه نازاوه ، زه پوهېدم چي دغه نازونه به يوه ورځ راته غمونه شي ، مځکي هم زه څه غوږېدلی وم ، چي ځای بې ځايه سم نه ګرځي ، ماښام به ناوخته کورته راتلی کله کله به دغه د "ګولک" چرسي پرکوټه هم يادېدی خو دمور دلاسه مي هېڅ نه شوای ورته ويلای ، ورمه ورځ ستا په ياد دي چي ما نصيحت ورته کاوه ده څنګه جوابونه راکول ، تاوليدل مور پر مامنت کاوه او پر ده يې ژړل.

(c) ketabton.com: The Digital Library

پيدا ګل يو سوړ اسوېلى وکېښ او ويې وويل: لالا په هغه ورځ مې ډېر زړه دربانديډ وسو ، دده جوابونه پرمادا سي لګېدل لکه چړې چې را پکښېي وهي ، که دخلګو خندا او دمور ژړا نه وای زه به يې هم په هغه ورځ خوښ شوی وای مور چې يې هم ودغو خبرو ته غوږ نيولی و او دا خبرې ښې نه پرلګېدې وويل:

څه يې کړي دي چې ټول ورته بلا شوي ياست " په ژړه غوني اواز يې وويل: ستاسي دلاسه نه دچا سره کښېنستای شي نه ولاړېدای شي کشر دی سم به شي نعمت وويل: هو ! له دې وروسته به ښه سم شي ، که پرخاندې او که پر ژاړې ، داکور به خراب شي ، نن دکلي په مېنځ کي خلګو دغه خبرې کولې او دده بدي پېښې او غلاوي يې حسابلې ، درازو دپاليز ، دخان دباغ او د شاګل دپسوپه دغو ټولو غلاوو کي خلګو د بيياداوه ، نعمت چې ډېري ترخې خبري پرځان وړي وې ورور که يې بې لاري و ، خو بيا هم دده ورور و په هره بده يې خوابدی و او دمرګ خبره يې نوره نه شوه پټولای ، زنو يې بلګ شروع کړی ، سترګي يې له اوښکو ډکي شوې ځان يې دغه دغم وخبري ته نه جوړېدی ، خو بيا هم مجبوره و او ويې ويل: آخيري خبره داده چې اوس په لاره کي سدوزی لالا راباندي پېښ شو چې له بازاره راغلی و اوويل يې: دلاري دنيوو په پېښنه کي دوه غله مړه او يو زخمي و ، ما دتور پله سره وليدل ، يو ستا ورور تورک و.

(c) ketabton.com: The Digital Library

چې په ژوند میراث شول

نور محمد لالا ډېر خواخوږی سړی و ، دهرچا په غم او ښادۍ یې ځان خبراوه ، ترخپله وسه یې دناتوانه اوبې وسو خلګو مرسته او کومک هم کاوه.

په دغه خپله خواخوږي سره هرچا په ښه نامه یاداوه بس دهرچا غم ورسره و ، کله کله چې به څه بده پېښه یا ظلم شوی و نو اول به یې اثر دده پرمخ معلومېدی ، کله کله به دغو بې انصافیو او ناجایزه پېښو داسې زور پر وکړی چې ویل به یې راځئ له دې ښاره کډې بار کړو نه انسانیت شته او نه دانسان قدر هغه بله ورځ یې لالو اکا ته وویل : ته هره و رځ راته وایې صبر کوه دابه سړی څنګه وکړي ، لالو اکا خبره ورغبرګه کړه : بیا چا ګلان کرل چې مځکه یې ستا پرطبیعت نه وه ماته کړې ، نور محمد چې پېښې ډېر زهېر کړی و په لاس یې دتندي خوله وچه کړه ، دمنګي اوبه یې پرسرپورته کړې ، خبره ته حیران و چې له کومه یې شروع کړي خو آخیر یې وویل: لالو اکا څه درته ووایم: ته لکه چې نه څه اورې او نه څه وینې ، دلته څوک شته چې ګلان وکري یا دګلانو کار کړي ؟

دلته خو خلک اغزي کري اغزي.

لالو وویل: وروره زه خبر یم چې دغه حال دی چې هیڅوک ګلان نه کري .زما خپله په پښو کې ډېر اغزي مات شول چې لامې دګلانو پرخوا ډېر زور دی ، څه وکړم له وسه مو څه کیږي ، څوک به مو ناره واوري ، وایم ښار ناپرسان دی بس یو ګوزاره به کوو ، ښه ته ووایه ، چې بیا دې څه اورېدلي دي چې داسې دې زړه درته ډک دی.

نور محمد وویل: هرڅه مو اورېدل خو دژوند دمیراث مو نه و اورېدلي. هغه بله ورځ دلاندې کلي څخه راتلم چې په لاره کې مې یو سړی ترنظر شو ، ډېر مې حیران – حیران ورته کتل نه پوهېدم ، چې مسافر دی او که لېونی ، خواره واره وېښتان، رنګ یې تک ژېړ و ، دمخ ښه الوتې ، حال یې ډېر خراب و په دغه چورت کې ورنژدې شوم سړی روغ راته ښکاره شو ، ترسلام د مخه یې ترلمن ټینګ کړم او راته ویل یې کېښنه ولې داسې په چورت کې راته ورک شوې ؟

دده سختې ورځې له ماڅه هم دسلام وراچولو وار خطاکړ، خو سلام مې ورته ووایه. دده په جواب مې سره نه شو خلاص ، ددوبې سره غرمه وه دکور پرخوا مې هم تلوار و ، خوبس ورسره کښېنستم لږ ساعت وروسته مې سړی وپېژاندی چې سد و ګل دی دپلاني ...... دکاله ، ښه دپلار او نیکه سړی و ، ورته ومې ویل: څه درپېښ شوي دي ؟ ته او داحال دی ؟ لږ ګړی خاموشه او پټه خوله و ، اوښکې یې پر مځکه وڅڅېدې زماهم سترګې ورسره لندې شوې ، خدای ﷻ شته دغریب پرحال مې ډېرزړه وسو ، ما هم په خبرو کې خپل نوم وریاد کړی ، دده به هم نه وهېر ، تااورېدل لالو اکا : هو ما واورېدل نوره قصه راته کوه نور محمد وویل : بیا نو سدو ګل راته وویل نور محمد لالا

(c) ketabton.com: The Digital Library

چي ورځ تیریږي تیاره زیاتیږي. له کومه سره یې درته بیان کړم تاته ښه درمعلومه وه چي هیڅا ته مي تاوان نه دی وررسولی او نه دچا په تاوان خوشحاله وم ، ښه ماجت (مسجد) ، ښه مېنه ، دمېلمه کوټه ، دوه باغه ، دپالېز او کښت مځکه ، دوې باوړی ، وایم ښه ژوند مي درلودی خو د خدای ﷻ کارونه دي خدای ﷻ ښه په پوهېږي چي نن بیا پر دې حال یم.

نور محمد ما ورته وویل: بې شکه دادخدای ﷻ کارونه دي چي داسي کیږي وایم چي درپېښ شول چي دې حال ته راورسېدې؟ زه سم په حال نه یم خبر.

سدوګل وویل: نورک لالا څه به دي سرپرله ګرزوم "جاندو" خوښه پېژني چي زما تربور دی چي زه خدای ﷻ په ښه باد وهلی یم ، له هغه وخته یې راسره اخیستې ده او تر ننه یې سم قدم نه دی راسره ایښی ، په حکومت یې بندي کړم یم ، ځو ځایه مځکه یې راڅخه لاندي کړې ده ، هیڅ مي په وسه نه ورسره کیږي رابانديي زورور دی او نه بل چا ږغ ورته کړی دی. چي ولي ظالمه: داظلم کوي ، وایم دغه کال په کال چي کاختی دي ، بارانونه نه کیږي ، برکتونه ټول شول ، خوشحالي نه شته وایم داخو ټول زموږ عملونه دي تاواوربدل نور محمد لالا ، نور محمد: هو ما واورېدل وایم په دې کي خو هیڅ شک نه شته چي موږ دزورور ملګري یو او ظالم ته مو په ظالم نه دي ویلي.

ښه ته قصه کوه:

سدوګل وویل: وایم هغه ډېر ظلمونه راسره وکړل ، دوه کاله مخکي یې ځوان زوی داسي راوواهه چي له هغو وهلو مړ شو ، چامي ناره وانه وربده. دحکومت خلګو ته یې پیسې ورکړې ویل یې داغل وموږ مړ کړی.

ترهغه دمخه یې یو ه لور راڅخه وتښتوله ، ګوره چي مړه یې کړه کعه یې پریو چا خرڅه کړه ، توري مځکي مي پسي سپیني کړې پروطنو – وطنو وګرځېدم هیڅ درک مي یې پیدانه کړی ، بس نو یوزه اویوه کوروالا سره پاته شوو او داغمونه". په دغه حال کي سدوګل سرکښته وځړاوه او څه اوښکي یې پر مځکه وڅڅولې ، لږ ساعت وروسته یې سر راپورته کړی او داسي یې وویل: شپږ میاشتي مخکي یې عرض راباندي وکړی ، ویل یې تازموږ درمې سپی وژلی دی ، بس دحکومت سړي راغله او زه یې لاس تړلی په بند کي واچولم. دپوښتني ځوک مي نه و زما دځوان زوی غورچا ونه کړ، مګر دظالمانو او زورورو چي سپی په خپل مرګ مړ شي لا یې هم پوښتنه کیږي او ما غوندي غریبان یې په تور بند ته اچول کیږي.

وایم څه درته ووایم: زړه مي له تورو وینو ډک دی " خدای ﷻ پاک مو دي له دې ظالمانو خلاص کړي ، بس په دغه بند (زندان) کي یې اچولی وم ، چي تاځنګه زموږ سپی وژلی دی ، هلته مي تر شا په کور والا (مېرمني) پسي زړه ختلی و ، چي پر هغې خوارکۍ به څه تیریږي. هغه هم دغو غمو لېونۍ کړې وه ، یو وار دوه مي حال په وشو چي کله –کله دکلي یوې سپین سري یوه ګوله ډوډۍ ورته راوړې ده یا یې داوبو لوښي ورسره ډک کړي وو ، خو آخیر –آخیر

(c) ketabton.com: The Digital Library

د سدوګل ستونی له ژړا ډک شو ، زني يې وبلګېدې ، له سترګو يې اوښکي کښته وڅڅېدې ، زما هم سترګي ورسره لندې شوې زړه مي راته وويل : چي مخ پرغره ونيسم يا يوه تېره چاړه پيدا کړم او په د غو ظالمانو پسي يې را واخلم ، چي پېژني يې وژنه يې ، خوله وسه مي هيڅ نه وه پوره بې له افسوسه ، لږ ګړی وروسته ما ورته وويل : سدوګل لالا بس خدای ﷻ ته به صبر کوو ، نو آخير څنګه شو ؟ سدوګل سترګي په لستوڼي وچي کړې او داسي يې وويل : هو نور محمد لالا خدای ﷻ دي وکړي چي له دغو ظالمانو څخه خلاص شو ، نو آخير داسي وشو چي يوه شپه مي مېړمن په اوبو پسي راوتلې وه ، چي ښناک يا اودس څه اوبه راوړي ، پام يې نه شته دباوړی و ښاه ته ايله شوه ، دوې ورځي وروسته خلګو راکښلې وه ، بيا خو نو دمسکين کور دی چي دسپين کفن وس نه لري ، دکلي سپين سرو په هغو کاليو او پوړني کي ورته کفن ورکاوه ، چي د کلي ځو ځوانانو په دغه وخت کي دکفن ټوکر ورته راوړی او ويل يې : دغه يې ورکفن کړی ، دغو ځوانانو داهم وويل : نور نو موږ دغه ظلمونه نه شو زغملای، موږ به نور دجاندو رنګه ظالمانو نسونه ورشېرو او دسدوګل غوندي غريبو خلګو پرڅنګ به دريږو او غور به يې کوو، بس دغوځوانانو حاجي مدو اکا چي ښه مشر سړی د ی، حق نه پټوي دځان ملګری کړی و او راغلل زه يې دبنده څخه خلاص کړم ، کلي ته ولاړم ځوک پاتا (فاتحې) ته نه دي راغلي ، ولي بې وسه سړی وم له بې وسه خلګو سره څوک غمرازي کوي ؟

شپه دوې مي هلته تېري کړې ، ديوازيتوب ژوند و که ديوې خوا د " جاندو " څخه مي دمرګ بېره وه ، خو هغه ما له خدای ﷻ راوستلې وه ، دبلي خوا بې کسي اونېستي وه لاره راڅخه ورکه وه چي څه وکړم هسي خو " جاندو" په ژوند ميراث کړی وم ، بس دغه لوښي او توري (کالي) مي په موټر کي راواچول ، موټروان ته مي يو دېګ او جوال په کرايه کي ورکړی، نغدي خوما نه درلودې اودلته يې راورسولم ، اوس که دي خوښه وي زما جايداد به ستا په نوم تاته درکړم وايم چي دغه ظالم يې خوري نو يې ستا .

نورک وويل : زه چي کيسې ډېر سوځلی وم دغسي بې اختياره ځيني راولاړشوم او دغه دی تراوسه مي سر پرله ګرځي.

لالو اکا اوس يې نوګلان بولې ، که اغږي زموږ دخلګو دغه حال دی ، چي په ژوند ميراث شول.

(c) ketabton.com: The Digital Library

دخندا او تعجب خبري دي

ډېر خلګ راغلي وو ، دعلاقې خانان ، ملکان ، دوکانداران او څه غریب خلګ او دحکومت چارواکي هر چا په زړه کي يو څه جوړه کړې وه چا فکر کاوه چي دلته به مي څوک وپېژني چا ويل ، چي حکومت به څه راکړي يا به څه محصول او غم راباندي کم کړي ولي چي دادترقۍ او پرمختګ لپاره مجلس او غونډه ده.

خيرهر سړی دخپل فکر نيلی ښه پرغځلولی و " که له يوې خوا ګرمي وه خوله بلي خوا نه اوبه و ې، نه داوبو خدمت ګار . څو دښېر بتو جېکونه وو هغه هم صرف دمعززينو مخ ته پراته وو ، دچوکيو هم دغه حال و ، درانه او سرمايه دارخلګ پرچوکيو او غريب خلګ پرمځکه ناست وو ، ډېري خبري وشوې خو هرچا داکوښښ کاوه چي داسي خبره ونه کړي چي دحکومتي چارواکو بانه درانه اوخوابده شي ، چا دامن او کرارۍ صفت کاوه ، چا دترقۍ کارونه ستايل ، ملک نصرو ، چي له حکومته يې ډېر څه وړي وو ، څو کاله يې ماليه (ټيکس) هم نه و ورکړې اوڅه نور جرمونه يې هم کړي وو ، دحکومت او حاکم صاحب ډېر صفتونه وکړل.

حاجي شاګل وويل : دانوی حاکم چي راغلی دی دا د لوی او لوړ خاندان سړی دی ،هغه بل کال زه ددوی کور ته ورغلی وم دده له پلار سره شل کسه غله او بدماشان (بدمعاشان) په کوټه کي ناست وو ، خلګو وويل : داکور هيڅکله له مېلمنو نه دی خالي شوی ، دوست محمد اکا چي ښه خواخوږی سړی و هم دلته ناست و داټولي خبري داسي پرلګېدې لکه دمار زهر ، خوبده داورېښنه وه چي سرمايه دار نه و ، په دې وخت کي دغونډې دمطلب او مقصد په باره کي ليکل شوي کاغذونه پرډېوالو ولګول شول. چا – چا ته هم دانه مانه ورکړل شو او يوه حکومتي افسر دغونډې مقاصد هم بيان کړل ، دغه وخت چي دچا په دغو خبرو سر خلاصېدی په هغوی سرونه کښته وځړېدل ، نه پوهېدل چي څه وکړي او ښتګه رشتيا ووايي او دغه خبري ردي کړي.

" په دې حال کي حاجي نذر ګل اکا لنګوټه پرسرسمه کړه ، پټو يې پراوږو واچاوه دغسي دخبرو ځای ته بې واره راولاړ شو خلګو ټولو يو بل ته سره وکتل او دايې سره وويل : اوس يې ګوره ما نه درته ويل ، چي حاجي صاحب دپلار اونيکه ښخه خان دی ، دقام ديندار مشر دی ، هر وخت يې دولس غم خوړلی دی ، دظالمانو ښخه نه ببرېږي او نه دغلو ملګری دی اوس يې ګوره ! حاجي نذر ګل اکا په دغه وخت کي په خبرو پيل وکړ.

واورئ خلګو دغه څه چي تاسي واورېدل داصرف خطاايستل دي اولېوه په خرسپي تېرول دي.

موږ نور دغه لېوان دخړ سپي په نوم په رمه کي نه پرېږدو ، چي دمېږو نسونه ورخيري کړي . پرموږ يې لکه چي دحيوانانو فکر کړی دی که څه ؟ امنيت چېري و په سپينه ورځ غلو لاس اچولی دی ، شپه خو لا څه کوي ، هره ورځ چي اوري يوه دوې غلاوې شوي وي ، دالا څه کوې ، هغه بله ورځ يې په هغه لاندي کلي کي ښتګه ښه ځوان ويشتلی

(c) ketabton.com: The Digital Library

و ، سړی ماښام خپل کور ته زړور نه شي ورتلای ، د شپې چې سخت مریض پېښ شي هغه بله مري یا به یې خلک د سر په سودا ترډاکتره رسوي ، دااوس امنیت دی دې ته تاسي امنیت وایاست ؟

ولي حکومت او مشران دغه شپږ کسه غله نه نیسي او سزا نه ورکوي ؟ دغه بې کاري خوټوله دغه زورور جوړه کړې ده ، ولي رشتیا نه سره وایو ؟ داسي معلومېږي چې ددې نوي حاکم سره نور غله ډېر شوي دي ، موږ له حکومته غواړو چې دا حاکم لېري کړي او هغه بل پخوانی حاکم موږ ته راولي ، هغه حاکم ښه سړی و ، هغه په هر کال کي عدل کاوه هغه دخان او غریب فرق نه کاوه ، " په دې حال کي ډېرو خبرو او جذبې دحاجي صاحب په خوله کي ناړي وچې کړې ، سفر محمد دغه وخت یو ګلاس اوبه ورکړې ، ها حاجي صاحب یو وار دایو غوړپ اوبه وڅښېنه تر ژبه دي جارشم ، رشتیا چې ایمانداره مشر یې ، وایم تا دي خدای ﷻ پاک زموږ له مینځه څو ورځي نه باسي ته خو د پلار اونیکه سړی یې".

حاجي نذرګل اکا تراوبو څښلو وروسته وویل : دحکومت سړو داوویل ، چې موږ به درایت یا عوامو څخه دا... دادغم د محصول(ټیکس) په نامه اخلو او دوه کلي مو په دې درونړول چې هلته به یو پارک دساعت تېري لپاره جوړ کړو ، یو کلی او څو دوکانونه لا نور هم درنړوو ، زه وایم چې حکومت داسي دی لکه ورور او رعیت یا عوام داسي دی ، لکه بل ورور نو زما په فکر ورور ته نه ښایي چې دورور کور ورونړوي.

کاکا زموږ خلګ دماښام ډوډۍ نه لري ، دی موکورونه رانړوي او دساعت تېري میدان راته جوړوي. دغه ته حکومت ترقي وایي ؟ دخندا او تعجب خبري دي.

(c) ketabton.com: The Digital Library

اوس به دنړۍ اتل ستاسي ګوټونه پالش کوي

تورو ښېنتان، ښې غټې سترګې ، دګلاب په شان مخ ، کړه وړه یې ښه پرله برابر وو ، داسي معلومېدی لکه له یوې ښې درنې کورنۍ څخه چي وي ، مګر لباس یې داوخت نه وپرله پوري . خیرن او غوړ کالي ځای پرځای پیني هم باندي معلومېدې ، لکه دبل جامې(کالي) چي یې اغوستي وي ، پرتن یې برابري هم نه ښکارېدې ، دوکاندار ورته وو ویل:

ولي سبق نه وایې چي داکار کوې ، ګلزار چي په کار بوخت وو ویل: ښه دی کاکا جانه وبه یې وایم. دوکاندار ورته وویل: کله به یې وو ایې ؟ګلزار وویل: چي مړ شم بیا به نو ډېر سبق وو ایم: دوکاندار وویل: څنګه چي مړ شې بیا به نو ډېر سبق وو ایې.

"ګلزار چي ددوکاندار یو ګوټ (بوټ) پالش کړی و اوبل پاته وپرمخ راغلي خولي یې لکه پرګل دشبنم څاڅکي دلاس په چپه خواپاکي کړې او دوکاندار ته یې وو یل: زه مجرم یم ، زه باید اول ووژل شم.

دوکاندار چي یو لاس یې په سودا اخته و او فکر یې دهلک په وناولده خبروکي و او حیران و ، ویې وویل: ښه هلکه ته سمه خبره وکړه ته څنګه مجرم یې او تا څه جرم کړی دی ؟

په دې کوچنیوالي کي خو زموږ کوچنیان هیڅ جرم نه شي کولای ، سها روخت ناری(ناشته) وکړي ، شیدې ، هګۍ او څه نور شیان ورسره وخوري ، سرپه هنداره کي غوړ او برابر کړي بیا یې نو په موټر کي راواخلو او دښوونځي په دروازه کي یې کښته کړو ، غرمه ناوخته یې بیا په موټر کي راولو ، ماپښین بیا بل استاذ چي موږ یې ماسټر بولو هغه ورته راځي ، انګلش او نور څه ورزده کوي ، مازدیګر بیا څوک کرکټ یا فټبال او نور څه کوي ، ښه ته وو ایه: تاڅه جرم کړی دی ؟

دګلزار چي دغه وخت دخپل ولس ا و دځان تول زحمتونه او دردونه یوپه یو مخ ته پراته وو او ددغه دوکاندار او دنوري نړۍ دولسونو ناز او نخرو دده دسترګو کاسې له اوښکو ډکي کړې وې ، داسي وویل:

زه په دې مجرم یم چي زه دافغانستان یم او افغان یم ، موږ یو نیم میلیون شهیدان ورکړل ، دوه میلیونه معیوبین ، ګوډان او ړانده شول ، پنځه میلیونه زیات او کم مهاجر او کډوال شول، وطن مو کنډواله شو .

کونډې او یتیمان مود مجبورۍ فقر ته اړشول ، څوک په نیم نس دنورو منتونه پرځان وړي ، په ګاونډې او عربو ملکو کي په نیمه مزدوري درانه کارونه کوي.

(c) ketabton.com: The Digital Library

دلته هلته چې دچا خوا ورته بده شي ورته وايي : ته هم خبري کوې ته خو ماجر(مهاجر) يې. هر ځای چې څه بده پېښه (واقعه) وشي ، هرڅوک يې وکړي ، نوښه او آسانه کار دادی چې پر افغانتن وتړل شي ، ګلزار چې په خبرو ښه موسم نيولی و، دوکاندار هم لاس ترزني ملامت غوندي ورته کتل ، څه نور خلک هم ودې مجلس ته غوږ وو ، ګلزار وويل: کاکاجانه تا واورېدل ، موږ همدغسي هرڅه په خپل وطن کې درلودل.

يوازي موږ دوې کوټې چې تاسي يې بنګلې بولئ ، دوه باغونه ، ښه ډېره مځکه ، درې غواوې ، شل دېرش پُسونه ، دوه ښه اسان ، دسپرتيا موټر وايم څه درته وواېم: خدای ﷻ پاک هرڅه راکړې وو داسي نو هرڅوک درواخله چې څه ناڅه شی يې درلودی ، ښه جنت غوندي وطن .... ښه باغونه ، رواني اوبه دوطن مېوې په مونورو ملکوو ته تللې ، وايم په جنت کې اوسېدو دلته خو اوبه لاپه بيه دي . ګلزار چې دمهاجر-مهاجر په نامه دنورو افغانانو په څېر ډېر تنګ شوی و ، ايله اوس يې دخپل زړه دتاوايستلو لپاره دوکاندار او څه نور کسان دخپلو خبرو تراغېز لاندې راوستي وو، دلته نژدې يوه سړي ګلزار ته اوبه ونيولې ها دا يو غوړپ اوبه وڅيښه هلکه ودې ژړولو ، ګزار اوبه پرسر پورته کړې ، بيا يې برش پرګوټ (بوټ) وګرځاوه او خپلو خبرو ته يې داسي دوام ورکړی ، تاواورېدل کاکاموږ دغه ښه ژوند ، جنت غوندي وطن ، په ميلينو انسانان دخپل وطن ، ناموس او عزت لپاره قربان کړل ، که ددغه سره ښامار روس مخه موږ نه وای نيولې ستاسي به څه حال وای ، موږ په خپلو قربانيو سره دغه ښامار له دنيا څخه ورک کړې او دنړی نورولسونه مو هم ځيني خلاص کړل ، اورېدلي مي دي چې زموږنيکه ګانو په دې پېړۍ کې دنړۍ يو بل قوت " انګرېزانو " ته هم ماته ورکړې ده.

اوس نو افغانان ددې وړ دي چې سړی يې پر لاسو مچ کړي او دنړۍ اتل او قهرمان ته اتل او قهرمان ووايي او که يې خلک په ډېرو وولي او ددغه زخمي زمري پښې نوري هم ورماتي کړې.

دادنړيوالو انصاف دی چې هغه سره ښاماران اوهغه زموږ قرباني يې هېري کړې ، چې لامي اوس هم پرکراره نه پرېږدي او زموږ پر سر سوداګري کوي ، دغه دلته هلته چې دخلکو بچيان او مېرمني بې غمه ګرځي داخوزموږ دمېړاني برکت دی.

ولې لا داخلک حقيقت نه مني او موږ ته په سپکه سترګه ګوري ، په دغه وخت کې ددوکاندار او څو نورو ولاړو کسانو په سترګو کې اوښکې ډم ولاړي وې او هېڅ جواب يې نه درلودی ، ګلزار چې دواړه ګوته پالش کړې وو او له دردہ يې پر دوکاندار وروغورځول ، ها واخله ، اوس به دنړۍ اتل ستاسي ګوټونه پالش کوي.

(c) ketabton.com: The Digital Library

او اخري سلګۍ يې دي

دګلاب ګل و ، ټول کلي په ښايسته و ، پلار او مور به هم ښه نازاوه ، ماښام به يې له بازاره پلار څه ناڅه شی ورته راوړی ، په دغه کوچنيوالي کي خدای ﷻ له ښايست سره – سره ښه عقل او پوهه هم ورکړې وه.

کله کله به د ماما يا خاله زامنو کور ته بوتلی ، هلته به يې څو شپې وکړې هيڅ بد يې نه کول، هرشی که به يې ځايه پروت و ، هغه به يې پرځای ايښوول. چاکو ، اورلګيت(باکس) او دوايي چي به يې د نورو کوچنيانو په لاس کي وليدل مشران به يې په خبرول. هر وخت به يې لاس ، مخ او کالي پاک ساتل. بس هغه د چا خبره خدای ﷻ ورښوولي وو ، هر چا به " چارګل " ښه ياداوه. وايم په ټول کلي کي صفت يې کېدی ، له خپلي خور جميلې او مور سره به هر وخت د کور په کاروکي بوخت و ماخوستن به مور ورته وويل: چارګله زويه ستړی شوی يې ، نور ځايونه به زه هوار کړم ته ورشه ويده شه ټوله ورځ دي آرام نه دی کړی.

چارګل به ويل: موري ماته ښه کارونه خوند راکوي هغه بله ورځ مي پلار ويل: دهر چا سره مرسته کول د ښه انسان علامه ده. کله – کله به له پلار سره دلويانو او مشرانو خلګو مجلس ته هم تلی او هلته به يې د مشرانو خبروته غوږ نيوی او خبري به يې زده کولې ، چېري چي به په کلي کي ډوډی او مېلمستيا وه ، نو هر چا به " فتح لالا " ته ويل ، چي چارګل دي هېر نه شي هغه به خامخا د رسره راولې.

د سبق سره يې ډېره مينه وه سهار وختي به مسجد ته د سبق لپاره تلی ، سکول(ښوونځی) په کلي کي نه و ، ماښام تياره چي به يې پلار له بازاره راتلی ، نو ده به تر راتلو پوري انتظار ورته کاوه ، اودلاري خواته به يې کتل. پلار که به يې ټوله ورځ ستړی و يا به يې څه خپګان يا خوابدي لرله ، نو ماښام به د چارګل او جميلې په خوږو او ښو خبرو هوسا کېدی.

چارګل به کله –کله پلار ته ويل : پلاره ما هم بازار ته درسره بيايه ، زه به هلته کومک درسره کوم خو پلار به ورته ويل: زويه ته لاواوس کوچنی يې ، ته اوس خپل سبق وايه.

چارګل: هو پلاره زه به سبق وايم ، سبق زما خوښ دی ، دهغه لاندي کلي ملا صاحب چي نصيحت کوي ، ږغ يې زموږ کورو ته را رسېږي ، داسي ښې خبري کوي زه هر وخت غوږ ورته نيسم.

يوه ورځ چي فتح له بازاره ناوخته ماښام کورته راغلی د چارګل مور ورته ويل: سړيه يو وار دي داجميله په موټر کي ډاکټر ته وړې وای ، له غرمې څخه ډېره په عذاب ده ، ماپښين مي حال درلېږی خو هغه ثوک نه سو پيدا.

(c) ketabton.com: The Digital Library

فتح چې لور ته ورتېر شو ګوري چې هغه پربل حال ده ، رنګ يې پر وکړی ، لوري جميلې څه درشوي دي ؟ خو جميلې رنګ نه شو کولای ، يوائې يې سر ته لاس وروړی يعني دسر له درده ډېره په عذاب يم ، دپلار او مور سترګی په اوښکو لندې شوې چارګل هم تږوله ورځ دجميلې په ناجوړۍ ديغ او اخوابدی و ، له فتح څخه نوره ورکه شوه ، دغسې وموټر ته وخوت او په ډېره تېزۍ يې موټر پر شا راوست ، چې مخ يې راوګرځوي ، يو ناڅاپه يې رنګ ترغوږشو دغسې دچارګل مور هم په ناره کړه ، خوله دې له خاورو راډکه کړه فتح چې له موټره راکښته سو ، ګوري چې چارګل زوی يې په موټر وهلی دی او اخري سلګۍ يې دي.

(c) ketabton.com: The Digital Library

بس ټلفون کښېږدي

پردل وويل: نوروز اکا په ياد دي ، دي. زموږ د کلي ښنګه ښه ژوند و ، چا په لږ درلودل چا به کم ، دچا به لس دچا به شل دچا به زياتي مېږي او وزې وې ، شپانه به خپله رمه پروخت د غرٍ لپاره بېوله. له رمې سره به دوه غښتلي سپي هم ورسره وو چي يو لنډۍ او بل برګی نومېدی.

وايم: پردانژدې حد لېوان نه شواى پرراتلاى ، رمه چي به کلي ته راورسېدله ، مېږي او وزې به پرکونه سوې او دخپلو کورو په لور به داسي ورپرېوتې لکه دډېرو شپو پردېسي چي وي ، د هر کور له خوا به دوريو او مرغو مانو اوازونه پورته کېدل ، او دخپلو مندو و راتلو ته به په هر کلي کي وو ، يووار به مېږي اووری ، وزې او مرغومان سره ګډ شول ، مېرمني به کټوي او لوښي په لاس ورته ولاړې وې ځو دلوشنګ له کاره ځان فارغه کړي.

هوا او اوازونه به سره زمزمه کېدل ، دخوشحالۍ فضابه جوړه وه ، نو روز اکا پرتندي لاس تېر کړی ، لنګوټه يې ومخته کښېښودله ، سترګي يې له اوښکو ډکي وې ، زياته يې کړه ، رشتيا هم پردل لالا هغه ښه وختونه وو ، شيدې ا و مستې هرځای ډېري وې ، غرمه به يخو او سړو شلومبو دتبۍ له ډوډۍ سره ښنګه خوند کاوه ، دکلي شا وخوامځکي به په پالېزو کرل شوي وي ، هندواڼي او خټکي خو بې حسابه وو ، دغرو دچينو سړې اوبه او ددښت دګلانو بوی خو پر سړي باندي داسي لګېدی لکه شهد او عسل.

وايم: لکه دلقمان حکيم صاحب دوا او درمل اوس خو مو دادی تر زړه وينې څاڅي او سترګي مو له اوښکو ډکي دي ، دغه دوه دري کاله کاختي او هغه پخوانيو مصيبتونو هيڅ نه راپرېښوول ، مېږي وزې ، خو مو ټولي مړې شوې ، باغونه وچ شول ، کښت کرونده ختم شوه ، دخوراک شی نه شورا پاته.

وايم: وچ وړه لاله بازاره په پورراوړو ، اوس خو دادی پور لا څوک نه راکوي ، چاچي څه وس درلودی هغه بازار و او ښارو ته کډه شول ، چاته خواري پيدا کيږي او ډېري يې هلته دربدره ګرځي ، خواري او مزدوري هم نه ورپيدا کيږي ، داوبو غوړپ په څاګانو کي وددېدی چي باغونه او رمې يې درلودې هغه وفقر ته اړشول.

پردل لالا وويل: هو نوروز اکا تا دفقر خبره وکړه ، هغه بله شپه مي په بازار کي وه ، په جومات کي يوه سړي دمرستي رېغ وکړی اويوې خوا ته يې پټو هوار کړی ، سړی شناخته رامعلوم شو ، ښه مي ورته وکتل چي خدای ﷻ دوست اکا و ، چي خلک سره ولاړل ، پوښتنه مي ځني وکړه ، دوې رمې يې مړې شوي وې ، په صحرا کي دځان پرمرګ ببرېدلی و ، بل چا کومک ورسره کړی و ، ديوچا تر غوړې يې راوستلی و ، دومره خرڅ نه و ورپاته چي ځان تريوځايه پوري ورسوي يا يې ماښام وخوري ، داسي نو ډېر درواخله ، نوروز اکا يو سوړ اسوېلی وکيښ او ويې ويل: ياره پردل لالا خدای ﷻ دي فضل کوي نيمه دنيا له فقره سره مخامخ شوه . وايم: يوازي دغه خدای ﷻ دوست اکا درواخله چي څه

(c) ketabton.com: The Digital Library

يې مانده و ، هرڅه خداى ﷻ ورکړي وو ، هر وخت پر شلو کسو مېلمنو غښتلی و ، مګر خوارکی نن دادی سوال کوي ډېره سخته کاختي او وچکالي شوه.

پردل لالا وويل: دالکه چې ټول زموږ عملونه دي ، چې داسي راسره کيږي ، وايم ، زموږ څه کول دخلګو سره مو معامله ښکه وه او له خداى ﷻ سره مو وعده ښکه وه ، دخير او خيرات دروازې وتړل شوې. پخوا به ښکه پسونه او غوايي د رب د رضا لپاره حلالېدل ، وايم: خيرات خو څه کوې فرض زکوة هم نه ورکوي ، پخوا چې به يې نه وې ليدلی پوښتنه به يې کول اوس چې په مخه درشي مخ درڅخه اړوي ، هغه ښه سړی به نو درته وايي. بس شکر دی معنا دا چې نوري خبري مه کوه راڅخه ولاړشه ، ستا به داخيال وي چې دامي دکلي دی يا مي دکاکا زوی دی ، دوکان او کوټې ته به ورشم ، پوښتنه به پر وکړم چې دروازې ته ورنژدې شې ، توري هنداري به يې وي سړی به نه معلوميږي ، چې څوک سته او که نه ؟ بيا نو ددروازې دخلاصېدو په چم هم نه پوهيږي.

کله-کله په لارکي يو سړی ولاړ وي ، هغه دمخه لا درباندي ږغ کړي چې حاجي صاحب نه شته معاف که ، وروره ولاړشه ، ته به پوښتني ته ورځې دوی چې وايي خيرات غواړي ،که دي بخت پرځای و ، نو به دي دننه ورپرېږدي ، بيا نو دادرک نه درمعلوميږي چې روغبړ يا ستړي مسيا ښکه ورسره وکړم او ګوټونه چيري وکاږم ، ته خپلي وصيلې او قرابت په مخه رااخستی يې ، خو په داسي ناولده ځای کي ورننوځې چې که خداى ﷻ په خير ځني راوايستې ته چې روغبړ يا جوړ په خير کوې په دغه حال کي دي دوه يا درې ګلاسونه چپه کړي يا مات کړي وي ، ولي ستا کوټ او پتلون دواړه درځړيږي ، له نا پامۍ څخه دي پښه تر ځايه سمه نه رسيږي.

وايم: څه سر دي پرله ګرځوم پريوه لويه سرګردانۍ واوښتې ، په دغه حال کي هغه ستا قريب يا شناخته هم پرځای نه وي ، يودوه منشيان يودوه کشران وي هغه هم چا پراخبار سر ځړولی وي ، چا يو کتاب يا دحساب ماشين مخي ته ايښی وي ، چا بيا ټلفون غوږ ته نيولی وي ، دالو الو (هيلو هيلو) نارې پکښې وهي او دابه سره وايي:

ښکه سو ، دوررسېدی ، بازار ښکه دی ؟ بس درسره رايې نيسه ، دستي شل لکه درحواله کوم ، هو – هو بس صحيح دی ګټه کوي. دلته نو يو وار سره وخاندي په دغه حال کي بيا دټليفون يوه کيلۍ (بټن) ووهي اوس نو دهغه بل سړي خبري هم اوربدل کيږي ، بيا ورته وايي ښه موسم ښکه دی؟

جواب: دباندي ګرمي ده ، خو موږ ايرکنډېشن ته ناست يو.

پوښتنه: برايي مو څوک مېلمه و؟

جواب: لنډو او پيرک ، ښکه ورقي مو وکړې هوبازۍ چا وګټله ، موږ دوې بازۍ ځيني وګټلې ، ښې دوې بازۍ مو ځيني وګټلې ، بيا خو نو پر زورور واست.

(c) ketabton.com: The Digital Library

پوښتنه: څه وخت ويده شولاست ؟

جواب: داسي دسهار خوا وه دسهار لمونځ هم راڅخه قضا شو ښه دسهار لمونځ درڅخه قضا شو؟ هو .

پوښتنه : هغه نور چيري دي ؟

جواب : هغه لا اوس هم ويده دي ، زه اوس داسي څاښت مهال ستا دټليفونه په رږغ راويښ شوم مخ مي لا نه دی پرېولی.

پوښتنه: ناری(ناشته) خو مو هم نه دی کړی ؟

جواب: هو اوس به مزدور راشي شيان به راوړي.

پوښتنه: نن ماښام چيري ياست ؟

ځواب: نن هم دلې يو ، نن نو بازي ډيره ګرمه ده.

دلته بيا داخبري سره وکړي اوکې – اوکې(Ok, Ok) بس ټليفون کښېږدي.

(c) ketabton.com: The Digital Library

خدای (ج) دي وبخښه

چي دورې ورځي به يې نه سره وليدل داسي به وتاچي ويل هيڅ خوشحالي يې نه ده ليدلې ، توري مځکي به يې سره سپيني کړې ، يو په بل پسي به ګرځېدل هيڅ ځای به خوند نه ورکاوه ، کله چي به يې سره پيدا کړل تا به ويل دکلو پردېسان دي ، بيا به يې نو زړونه سره تش کړل او ټول رازونه به يې سره وويل: کله –کله به په يوه نيمه خبره کي ګيلې هم سره راغلې ، بيا به نوما ښېجن او په کاږه مغزي سره ولاړشو او يو بل ته به يې ويل ستا خوښه ده ته دغسي کوه.

کله به ورځ دوې او کله به څو ورځي سره خوابدي وو ، مګر صادق او زلمی دومره سره ګران وو چي بيا به يې يو بل ته د ېخلا کېدو لپاره پلمې لټولې ، کله به يې ويل: يا ته مه ښوره بله ورځ به داسي نه کوي ، ددوی په خوابدی به ټول کلی او ملګري پوهېدل ، ولي هر يو به داسي معلومېدی لکه پاچهي چي ځيني تللې وي ، ناسته ولاړه به يې د پخوا په شان نه وه ، کله به له صادق څخه نورو ملګرو پوښتنه وکړه: صادقه ! ډېر ديغ (خوابدی) يې سم مجلس نه کوې اونن دوهمه ده زلمی هم نه درسره معلومېږي ؟ صادق به وويل: کار به لري نه به وي خلاص ، جانان چي هم دکلي دښو هلکانو څخه و او دصادق او زلمي په خوابدۍ باندي خوابدی و ، شاوخوا يې وکتل خولې يې پر سرسمه کړه او صادق ته يې داسي وويل: ياره صادقه ستا او دزلمي په انډيوالۍ ټول کلی ښايسته و ، همځولي به پر تاسي راټول وو ، اوس چي تاسي دوه خوابدي شولاست له مور څخه مو لا لرورکه کړې ده ، چي څه وکړو؟

يو وار يوه ته ورشو ، زارۍ ورته کوو او بيا بل ته ورځو چي څه پېښه ده ، خو يو هم حال نه وايا ست ، څو شپې ژوند دی چي په خوشحالۍ تېرشي ښه دی که په خوابدۍ ، دا به تاسي موږ ته نصيحت کاوه چي سړی يو دبل سره ښه کوي ، دصادق چي دغه وخت خپل ګران ملګری زلمی سترګو ته ګرځېدی او هغه خواږه مجلسونه چي هر يو يې لکه دشب قدر شپه يا دکوچني اختر ورځ چي هر کله نه وي ، که به ټوله ورځ هر څه ستړي کېدل ، خو دمازديګر په مجلس او ليدو به يې ځان هوسا کاوه او مازديګر ته به داسي وو ، لکه څوک چي دجنت پر لار باندي ځي. صادق په جواب کي وويل: جانانه ته خو ښه وايې مګر ما په ټول ژوند کي چپ قدم نه دی ورسره ايښی. صرف هغه بله ورځ ما دا ورته وويل: باغ ته درغلم تاهيڅ مجلس نه راسره وکړی، بس پردې خبره زلمی خوابدی شو ، دوه درې واره به زه نور ورسره مخامخ شوی يم ، خو ده ځان پر خوابدۍ باندي اچولی و او لاره يې بدله کړې ده ، ښه ته ووايه:

دی به زما څخه پردغه لږ خبره او ګيله باندي دومره خوابدی کيږي ، زه چي خدای ﷻ مه کړه دی پرسرباندي ووهم ، لا بايد دی خوابده نه کړي ، بيا زه ورغلم . په دغه وخت کي صادق دسمال له جېبه راوکېښ او سترګي يې په وچي کړې او ويې ويل: اوس ته ووايه چي زه ملامت يم او که دی.

(c) ketabton.com: The Digital Library

جانان ورته وویل : ماته همداسي معلوميږي لکه ده چي زياتوب درسره کړی وي ، رشتيا هم څوک له انډيوال سره داسي نه کوي لکه ده چي له ستا سره کړي دي.

هغه بله ورځ زه ددوی په باغ کي ورسره ناست وم دزلمي مشر ورور "مهربان " ورته وويل : هلکه داصادق دي لکه چي خوابدی کړی دی ، چي اوس نه درسره معلوميږي ، خو زلمی هيڅ جواب نه ورکاوه ، صرف يې داوويل : هيڅ نه ده پېښنه. آخر مهربان ورته وويل: نن يا سبا به خامخا ورځې او صادق به پخلا کوې !.

" په دې حال کي جانان دچايو پياله پورته کړه دصادق زړه له دردمنو خبرو ډک وو" ويې ويل : جانانه ! هسي مي تادزړه غوټه خلاصه کړه او زخمونه مي لا تازه کوې ، وايم څو ورځې مخکي دافغان اکا په پالېز کي په مخه راغلی ، مخ يې راڅخه واړاوه او لار يې راڅخه چپه کړه ، دبل چا خبره دوندي پرچانه درنېږي لکه ديو ګران دوست او انډيوال ، بيا دزلمي غوندي ښه انډيوال ، بس دی خدای ﷻ دې وساتي ما يې د انډيوال حق څه ورادا کړی دی ، څو واره ورغلم چي زياتوب لا هم ده کړی دی.

جانان ورته وويل: صادقه چای درواخله ، سړې سوې ما ټولي درڅخه وکړې ، خدای ﷻ به يې خير کړي. صادق چي پياله پورته کړه جانان ته يې وويل : صادقه ته دچايو خبره کوې ، وايم ما ته ددنيا هيڅ شی خوند نه راکوي او نه ددنيا په شيانو کي وفا پاته ده.

وايم تردې وروسته ددنيا هيڅ شی پرهيڅ نه بولم مګر زلمی مي يو وخت نه هېرېږي ، کوښښ کوم چي هغو ځايو ته ولاړنه شم چېري چي زه او دی سره ګرځېدو ، دده په رنګ چي څوک ووينم ، لا مي دی وسترګو ته ودرېږي ، دجمعې په ورځ تا راته وويل چي ما او زلمی اختر ته يوه رنګه کالي کړي دي ، له هغه دوکاندارسره هغه رنګه يوه جوړه کالي لا نور هم پاته دي ، هغه به ته کوې او ځان ته به يې جوړوې.

مادرته وويل : کوم شی چي ماته دزلمي ياد تازه کوي دهغه شي زه تاب نه لرم او بيا چي دزلمي په شان کالي ما اغوستي وي ، زما يو پټو دده دپټو په رنګه دی ، اوس زه هغه هم نه رااخلم او بيا زه اختر څه کوم ، اختر خو هغه وختو ، چي زه په ښه زړه وم.

جانان ورته وويل: نوري خبري پرېږده درځه چي يو وار ورشو .

صادق وويل: دڅه لپاره ؟ بس دی نورنه ورځم.

جانان ورته وويل: هغه برايي ناجوړه شوی و ، بيا يې ډاکټر ته يووړی.

صادق وويل: دغه دی ولي يې ماته حال نه رالېږی ، زه به هم ورغلی وای.

(c) ketabton.com: The Digital Library

جانان وویل: ټوله شپه یې یادولې ، چې کله به یې درد سپک شو ، دستي به یې ماته وکتل او راته وبه یې ویل: ته وایه ما به صادق وبخښي او یو وار به یې ووینم ؟

ماخو ډېري پرېږ وسره کړي دي ته وا اوس به یې نه راولې ؟ مابه ورته ویل اوس خو شپه ده سهار چې دی خبرشي خپله به راشي " بیا به یې لږ تسلي او ارام وشو " نو اوس درځه چې ورشو او هغه دی دزلمي ورور یونس هم زموږ وخواته په منډه راروان دی ، یونس چې رانژدې شو ، ساه وهي. هلئ –هلئ جانانه ، جانانه ، صادقه راځئ –راځئ ما ټول کلی درپسي ګښبت کړی دی ، هلئ راځئ زملی ډېر په عذاب دی ویل یې صادق راولئ ، چې یو وار یې ووینم.

" دصادق او جانان هم په دې خبره سره حال بدل شو ، سترګي یې له اوښکو ډکي شوې ، بس په منډه راروان شول چې راورسېدل ، دغسي په خلګو کي دزلمي وخواته ورتېر شول ، ګوري چې پرزلمي دمرګ خولې ورماتي دي ، صادق په ګانګوره او ژړغوني آواز پرېږغ کړه. زلمیه ، زلمیه !

زلمي چې داږغ واورېدی چې صادق دی سترګي یې راروني رې ، شونډان یې سره وښورول ، معلومېدی لکه صادق ته چې وایي ما وبخښه او رخصت راکړه.

په دغه حال کي دصادق پرمخ اوښکي رارواني وې او دآخر ځل لپاره یې پر تندي مچ کړ او دایې ورته وویل: ته ما وبخښه ته حق را پل (وبخښه) کړه ! ماولي ستا په ناجوړې ځان نه وخبرکړی ځنګه ژر راځخه ولاړې ، زه هم نور ژوند نه غوارم صادق هم دغسي بې حاله ولوېد او دوارو خپل پور اداکړي.

خدای ﷻ دي یې وبخښي

(c) ketabton.com: The Digital Library

چي فکر او سوچ په کار دی

نن ماښام يې دډوډۍ پروخت دجهانګير او لاجورد زامنو قيصه کوله ، حاجي صاحب ښه سړی دی چاپې نوم په بده خوله نه دی اخيستی ، په کورکلي کي يې دهر چا په غم او ښادۍ ځان خبر کړی دی ، له بې وسه او بې کسه خلګو سره يې تر خپله وسه مرسته کړې ده ، دژوند تودي او ترخي ډېري پرراغلي دي ، تل به يې زامنو ته داويل چي خپله ګوزاره کوي ، دچاپه کار ، کار مه لرئ که مو ښه دچا سره کولای شوای خوښه کنه بد چا ته مه رسوئ.

دژوند يوه ترخه انسان ته ډېره ګرانه پرېوځي که يې څوک په ساړه دماغ اوسم فکر برابره نه کړي وايم ، له کوچنۍ خبري څخه لويه خبره پېښيږي ، که پر بدو واوړي ستاسي په ياد دي هغه بله شپه چي باران شوی وو ، دجهانګير اکا دکوراوبو بله لار نه درلوده دلاجور پر کور ورتلې ، دلاجور زامنو داوبو لاره وربنده کړه ، چي نور موږ دغه اوبه پردې خوانه پرېږدو ، هغه و چي ددواړو کورو انسانان پرله راووتل پرځای ددې چي په خبره سر خلاص کړي او يو دبل زور راوړي ، په لرګيو او ببلچو يې يو بل سره ووهل. جهانګير اکا سپين ږيری سړی و ، په سر کي ووهل شو ترډاکتره پوري لانه وو رسېدلی چي پر لاري مړ شو ، هغه شپږ اووه سرماتي خو لا پرېږده وايم ، خدای ﷻ مودي يې له حاله وساتي.

"په دغه کال کي دحاجي صاحب کشر زوی دلاس پرېولو اوبه راوړي ، دولت چي دپلار خبروته غوږنيولی و ، خپله اوږده خاموشي يې ماته کړه او ويې ويل: هو پلاره ! ددواړو کورونه خراب شو ل ، يو خو قتل و شو ، بل بدي ورپېښه شوه ، دايې لا څه دلاجور زامنو کډه بار کړه ، ښه کور ، ښه محله ، دبازار ښه کاروبار ، داټول ځيني پاته شول ، څوک وايي ربګ ته به تللي وي ، څوک وايي صحرا ته به تللي وي ، داشين ژمی او دا ودوی خوارانو ته ورپېښه. حاجي شاګل اکا چي دښوروا په ګوله پسي دشلومبو غوړپ وکړ ، لږ يې ګوله ترستوني تېره شوه ، ويې ويل: هو ! زويه دغه ګوله مي ترستوني نه تېريږي چي ددوی حال راپه ياد کړم. وايم ، موږ دغه دی په ژمي کي لا شلومبې نه قضا کوو هغه نور نعمتونه خو لا پرېږده.

وايم ددو ی خوارانو به څه حال وي چي ځان له يخه خوندي کړي او وچ اوړه ورسيږي ، پاچهي به يې و بولي ، په دغه لا کله خلاصيږي ، نوري خوارۍ هم ورته ګوري ، دخدای ﷻ عذاب خو لا پرېږده ، مازديګر ادم لالا په جومات کي ويل: چي د لاجور هغه سپين ږيری ورور او وراره هم حکومت نيولي دي چي ورور دي څه شو. داغريب خو په هيڅ نه وو خبر ، بې ازاره سړی و. دغه يو بچی يې و ، هغه يوه مزدوري ورته کوله ، په دغه يې ګوزاره وه اوس يې نو دوې تورسري (ښځي) په کور کي پاته شوي ، هغه وو درې کلي لاندي دچا په غوږي "څنګ" کي همسايه وو هغه دچا خبره ده وجود رويه لانده هم سوځي.

(c) ketabton.com: The Digital Library

په دغه حال کي ددروازې کړپ شو او " پاینده " له بازاره راورسېدی ، ترسلام وروسته پلار او ورونو سترمسیا ورته وکړه ، دولت ورته وویل :مورې لږ انتظار وکړ هغه ته وځنډېدي ، بیا مو نو ډوډۍ راواخیستله ، هغه هم ډډوډۍ په خوند نه یوپوه شوي دغه دلاجور د زامنو دغم قصه مو کوله.

پاینده په جواب کي ورته وویل : دوکان مي پروخت بند کړ ، هلته مي لږ دوایي رااخیستله ، چي پرلاري جمعه ګل لالا راسره ملګری شو ، هغه هم دغه قصه کوله ویل یې دلاجورزامنو چي د شپې کډه بارکړه په هغه شپه خو باران اورېدی ، ختیي وې تریوځایه چي تللي وو پرلاري یې موټر چپه شوی و ، وایي ، چي دوه درې پکښي مړه او څو نور ټپیان او خوږدي ، سم یې لا حال نه دی معلوم ، له کوچنۍ خبري څخه داده دوني (دومره) لویه خبره پېښه شوه ، بس پلاره هغه ستا خبره.

چي فکر او سوچ په کار دی:

(c) ketabton.com: The Digital Library

داغریبه مړه شوه

"ولي اکا ښه سړی و ، څوک یې نه وو ازار کړي ، دیو وزري او یواځیتوب ژوند ډېر پر تېر شوی و، دبل دګاونډیتوب احتیاجونه یې ډېر لیدلي وو، دوه درې واره تربرو پرخپله مځکه داسي وواهه ، چي مرګ ته یې رسولی و، ډېره مځکه او جایداد تربرو ځني لاندي کړل ، پرهغه پاته به یې هم ګوزاره نه ورسره کېده ، مجبوره شو بازار ته یې کډه وکړه. دیو شناخته سره شریک شو ، څه کاروباریې پرله برابر کړ ، راستمن سړی و ، ژوند یې ژر ښه شو اوس یې نوهلکان هم غټ شوي وو ، په کار هم پوه شوي وو.

وایم هغه دچا خبره " چي ډوډۍ یې پرتبۍ ښه پخېده " زامنو ته به یې ویل: نیمه ډوډۍ خورئ نیمه دخدای ﷻ په رضا ورکوئ ، هیڅ شی مونه دي کم او مانده. ښه مېنه او کور ، ښه محله ، ښه دوکان او کاروبار خپله غوا درته ولاړه ده.

وایم: هغه تربرو چي زه یې څو واري ووهلم او دمرګ خوارۍ یې راباندي تېري کړي ، لا درته راشي هم په ښه وضعت او ښه چلند ورسره کوئ ، موږ به یې ددوی په نیت نه ورسره کوو ، زرګر چي دپلار مشر زوی و او ټولو خبروته یې غوږ نیولی و او ښه–ښه به یې ویل ، دخبري پر وار یې ویل: هو پلاره تابښي خبري وکړې ، دښه کار نوم لا ښه دی او دبد کار نوم بد دی او دبدو پای خراب دی ، خدای ﷻ موږ ته ښه ژوند راکړی دی او په ښه نظر یې راته کتلي دي.

وایم: بل که موږ ته درېدلي وي ، وي به خو موږ بل ته نه یو درېدلي . هغه زموږ تربرو چي زموږ سره یې ښه ژوند ونه کړ خپلي مځکي خو یې خپلي وې ، زموږ مځکي یې لا هم راخخه لاندي کړې ، دغه دی نن یې څه حال دی ، خدای ﷻ دبل له احتیاجه نه وایستل ، اوس چي بیا خدای ﷻ داکاختي او وچکالي پر راوستله بیا نو خدای ﷻ ښه له مځکي سره ووهل.

نن غرمه " زعفران " راغلی و ، چای مي ورته راوغوښتې وایم پرحال یې ژړا روا ده ، چي داقیصې یې راته کړي دي ، زړه مي باندي تور دود سو ، باغونه یې ټول وچ شوي وو ، دپسو دانه نه وه ورپاته ، دکال له سره چي یې پورونه کړي هغه پر باندي وو ، د پورورو له لاسه یې سترګي نه شوای ښکاره کولای. ویل یې زوی مي یوه میاشت دمخه باوړې ته ولوېدی نو رسلامت و ، خو دغه ښی لاس یې دوه ځایه مات شوی و . ویل یې ډاکټر پیسې مي نه درلودې ، سکندي والا هغه لاسونه چي ترې هغه ته مي ورووست ، هغه یې لاس وروتړلی هغه هم سم نه دی جوړ ، هلک ځیني په عذاب شو او خلګ وایي ، چي دابه بیرته ورماتوئ ، کوږ به یې ورتړلی وي ، ده راته ویل ، چي له کوره راتلم یو موټ اوړه هم په جوال کي نه وو ، موټر کرایه مي له بل چا پور کړه ، " زرګر سوړ اسوېلی وکیښ ، له نژدې منګي څخه یې اوبه پرسرپورته کړې ".

(c) ketabton.com: The Digital Library

پلار ورته وويل: هو زويه ! پر موږ ښه ولاړه ده ، يوازې چې د خدای ﷻ شکر ادا کړو ، څوک راڅخه ازار نه شي ، کبر او لويي راڅخه ونه شي.

وايم: هغه بله ورځ چا قيصه راته کوله چې "گلداد " او ملنگ چې سکه داکا زامن دي پر کوچنيانو يې سره جنگ شوی دی بيا يې نو هلکان سره راوتلي دي ، مرگ له يې سره وهلي دي. يو هلک په سر کې په بېلچه وهل شوی دی ، چې د خبرونه دی ، دوه په " لرو " وهل شوي دي هغه هم کاري خوږ دي.

وايم: دانو څه ژوند دی چې يو وار کاختې شي ، بيا بدي شي ، وايم داټول زموږ عملونه دي " ولي اکا " دنسوارو دبلی سره ښوراوه ، نيت يې داو چې نسوار وکړي. زرگر د خبري وار پيدا کړ او ويې ويل: هو پلاره ! دزعفران قيصه مي درته کوله چې دزوی لاس يې مات شوی و ، هغه هم سکيندې والا کوږ ور ترلی و ، دغه يې حال وچې دموټر دکرايې پيسې يې لانه درلودې ، هغه دوا او ډاکټر خو لا پرېږده ، ما هم ددوی په عمل نه دي ورته کتلي چې يا يې زموږ مځکې لاندې کړې يا يې له موږ سره په کلي کې ظلمونه کول. وايم ده غريب هم پورته نه شوای کتلای ، دی هم په هغو خپلو کارو لکه چې شرمېدی.

بس پلاره ده دغه دغم قيصې راته کولې ، زه به هم يو وار په کار ځني اخته شوم ، دوه واري مي چای ورته راوغوښتې اخير مي زر روپۍ ورکړې چې داوا خله هغه دزوی علاج به په وکړي ، که کلي ته تلې رابه شي يوه گونې اوړه ، څه چای او بوره به هم مادرته اېښي وي هغه به هم درسره يوسې.

ده غريب سر سرتور کړ ، ډېري دعاوي يې وکړې ، ده لا دغه دعاوي کولې چې دکلي د " ملک مدو " زوی ورپسي راغلی ، سا يې لنډه –لنډه کېده زعفران ته يې وويل: ستا تر راتلو وروسته دي کور والا پر اولاد سخته ناجوړه وه ، بل شی نه وو دغه زموږ دسپاريانو په موټر کې مو راواخيسته دوې ښځې نوري هم ورسره راوختې ، دغه وو چې لنډې مانده ته راورسېدو ، هلته مومونږ خراب شو ، سواريان کښته شول هغه ستا کورواله مو په ځولۍ کې راکښته کړه ، ديو پاڼ په سيوري کې مو کښېنووله ، موږ په موټر اخته شو چې ژر به يې جوړ کړو ، لړگړی وروسته مو د کوچني ژړا ترغوږ شوه موږ خو ورتلای نه شو ، هغه ښځې ورسره اخته وې يوه ښځه زموږ خواته راتېره شوه او په ژړا يې موږ ته وويل ، چې کوچنی يې پيدا شو او داغريبه مړه شوه.

(c) ketabton.com: The Digital Library

بیا به بد نه کوم

کله انسان داسي وي لکه هغه نوم چي وي ، دغسي ښه والي او بدوالی يې دهغه له نامه معلومېږي ، خو کله بیا داسي نه وي او خبره سرچپه وي لکه د " زرداد " نامه ته چي ګورې ، څوک به وايي چي زر به سره ورکوي او زر به وېشي مګر دی داور سکروټې پاشي او ببشي (وېشي) ، زرداد چي کوچنی ولا يوه ستړیا وه ، که به يوه ورځ ترڅانګو ايله شوی و سربه يې مات و . خو بله ورځ به يې دشيدو بوتل داسي کلک و غورځاوه چي نه يوازي شيدې به ځني توی شوې بکلي پرپلار به يې بل بوتل هم تاوان کړ ، چي کله دځکېدو يا خاړپوځو شو بيا له مور او خوېندو څخه نور کار پاته و ، چي نورو کوچنيانو به چا خوړلې ، ده به ګلاسونه چپه کول چي نور به سم ناست وو ، ده به په لوښو کي خاوري اچولې ، وايمه سمه سرګرداني و.

يوه ورځ چي مور يې په کار پسي ولاړه او يو ناڅاپه يې د زرداد سوي ناري تر غوږ شوې ، له هغه ځايه يې ناري کړې.

- لکه چي خاوري مي په خوله شوې داڅه وشول ، چي هلک داسي سوي بغاري وهي ، " تانو " خور يې بدي واخيسته او ژر – ژر سرې اوبه باندي تويولې ، چي مور يې رانژدې شوه ورته ويې ويل : موري داخو يې تودې چاى پرځان چپه کړې ، هله يوه چاره يې کوه ! مور يې ژر کوچنی دهلکانو په پلار پسي ولېږلی چي هله ورته وايه ژر ارځه چي زرداد وسو ، ميراجان چي ترلمانځه وروسته له جوماته پرلاري و ، حيران دی چي دا " جنت ګل" څنګه راځغلي . " جنت ګل " چي رانژدې شو پرپلار يې ږغ وکړ ، هله اغا جانه ژرکوه چي زرداد وسو .

ميرا جان هم په ډېره حيراني سره پوښتنه ځني وکړه څنګه او په څه شي وسو ؟ "جنت ګل " وويل: تودې چاى يې پر ځان چپه کړې ، ميراجان دغسي دکور پر خوا را چابک شو چي راورسېدی، ګوري چي هلک لکه ماهي چي پروچه کښېږدي داسي پرله اوړي ، ميراجان سمدستي دهمسايه ندا کور ته ورناري کړې چي هله موټر دي راوباسه چي يو وار داهلک تر يو ډاکتر پوري ورسو و.

"همسايه ندا " هم موټر په تلوار رارهي کړ او هلک يې مخ پرروغتون (هسپتال) راواخيست ، ميراجان په دغه وارخطايي کي ندا ته وايي ته وا داوخت به څوک وي ، موټروان ندا وويل: هو څنګه به نه وي ضرور به څوک وي ، دهسپتال(روغتون) پردروازه يې ليکلي دي(۲۴) ساعته بېړنی (ايمرجنسي) اسانتياوي ستاسي لپاره شته.

په دغه حال کي کوچنی يو وار ډېر په عذاب شي ، بيا ميراجان خوارکی پرږغ کړي ، مه ژاړه اوس به پلار کوته شيان درواخلي(درانيسي) ، چي يو ډاکتر پيدا شي بيا به نو پلار ډېر شيان درواخلي ، ښايسته – ښايسته شيان ، بيا ميراجان ندا ته وايي ښه تا ويل اوس به ډاکتر وي.

(c) ketabton.com: The Digital Library

ندا : هو ډاکټر څه ډاکټر ان به وي دهغه هسپتال (روغتون) پردروازه یې دډېرو ډاکټرانو نومان لیکلي دي امبولانس هم لري مګر امبولانس یې نو دچا په ښه نه دی ورغلی، ولي په هغه کي دوی کور ته ځي او دکورکار ځني اخلي.

میراجان خبره ورغبرګه کړه : دښادی هسپتال او امبولانس دې شي خدای ﷻ دي څوک نه ورته اړ کوي ، له ماڅخه خړي او روڼي پرله ګډي شوي دي ، ته لاري ته سم پام کوه چي یا لار خطا نه کړې یا یو شی په ونه وهې یا دهسپتال کوڅه درڅخه خطانه شي.

ندا ورته وویل: وروره ته وارمه خطاکوه ، داپه دنیا کي پېښېږي ، دادی راورسېدو ګوري چي دهسپتال دروازه کولپ ده ، یو صفایي والا له دروازې سره ناست دی جارویې وخنګ ته پروت دی.

میراجان خوارکی لکه مسافر پر راشبوه شو ، سم یې هم نه پېژني چي مزدوردی یا کمپوډر ، خو دوی خپلي بدې ورځي ورته راوسول.

میراجان ترسلام وروسته داسي په مظلومانه ډول ورته وویل: وروره ! ډاکټرصاحب چېري دی ؟ موږ دامریض را اخیستی دی ډېر په عذاب دی.

صفایي والا وویل: ډاکټر لا اوس نه دی راغلی ، تاسي ته خوهم دشي وخت نه معلومېږي ، بس هروخت چي راروان شئ ، هغه وخت راشئ.

میراجان: وروره ته خوا مه بدوه ، داخو پېښه ده ، وخت نه لري. صفایي والا وویل: ډېري خبري به نه کوې ، هر شی خپله طریقه او وخت لري ، زه لا دغه هسپتال ته پروخت راځم ، دایې طریقه ده . اول به نمبر اخلې ، بیا چي ډاکټر پر "۹" بجې راورسېږي بیا به نو هغه وخت پرخپل اخیستي نمبر سره خپل مریض ډاکټر ته ورښکاره کوې.

میراجان: په ډېره ناامیدی سره دموټر خواته راغلی او "ندا" ته یې وویل: وروره داخو ډاکټران نه شته ، هغه سړي په ډېره خوشکه او خښم راته وویل چي هغه پر "۹" بجې راځي.

ندا : ته راځه چي دډآکټر کورته ورشو مجبوري ده اوس یې نو څنګه کوې ، هوسا د سترې په حال څه خبر دی ، موټر ته راخېژه ګوندي ډاکټر په کور کي پیدا کړو.

د " زرداد " سوی بدن ، سختو بوغارو ، دډاکټر نه پیداکېدل له میراجان څخه هرڅه ګډ وډ کړي وو ، نږدې و چي موټر ته د کرکی له لاري وخېژي ، خوند ا استاذ دروازه ورخلاصه کړه او موټر یې روان کړ ، لږ ساعت وروسته ندا پرمیراجان ږغ وکړ، وروره دادی دډاکټر کور ته راورسېدو ، ته ژر دغه شنه دروازه و روټکوه ،

(c) ketabton.com: The Digital Library

داڅنګ ته يې دارنګ بټن هم ده ، ميراجان چي دغسي په يوه سا ورشبوه شو، دروازه او بټن يې يوځای ورووهل لږ ساعت وروسته دروازه خلاصه شوه ، يو هلک چي دخوب کالي يې اغوستي وو، سترګي په دواړو لاسو موښلې راووت ، داسي معلومېدی لکه له خوبه چي وي ، ويې ويل : څوک مو په کار دی چي داوخت راروان ياست ؟

مېراجان داسي زهير ورته وويل: مريض مو رااخيستی دی ، ډاکټر صاحب مو په کار دی هلک وويل هغه اوس نه سته هغه واک ته تللی دی.

ميراجان وويل: ښه ډاکټر صاحب واک ته تللی دی ، واک چېري دی ، واک مريض دی که بل شی ، ته يې موږ ته راوښيه چي هلته ورشو .

هلک وويل : په شي نه پوهېږې ، وايې واک څه شی دی ، واک ورزش ته وايي ورزش ته ، داسږي چي سهار ځغلي. ميراجان مخ پرندا استاذ راواړاوه ، ويل داخو هم نه شته وايي ډاکټر صاحب سهار ځغلي ، ګوره چي په چاپسي ځغلي ، داغريب ته هم لکه چي يوه خواري ورپېښه شوې ده چي په ميدانو دي ، ندا وويل : ته موټر ته راوخېژه موږ له سهاره چپه راباركړې ده ، ته راځه بل روغتون ته ورشو كه خدای ﷻ كول دهغه ډاكټران به پرځای وي او هسپتال به هم خلاص وي ماته يې ډېرو خلګو صفت کړی دی ، وايي چي دهغه دوايي سمه هم ده او ارزانه هم ، ناحقه غوټي خلګو ته نه ورپه شاكوي او ډاكټران يې هم ښه خلګ دي او هلک هم دادی اوس ډېري بغاري نه وهي ته وايه درد يې سوكه شو او كه دژړا څخه ستړي شو .

ميراجان وويل: زما خيال دی هغه په كوركي چي مو ګولۍ وركړې هغو لكه چي نشه كړ، ندا خبره ورغبرګه كړه ، بس دايو راورسېدو هغه دی ويني دهسپتال (روغتون) دروازه خلاصه ده ، خلګ وځي ننوځي ، معلومېږي چي ډاكټران هم پرځای دي ، دستي نورو خلګو ميراجان ته وار وركړ ، هلک ډاكټر وكوت ، دوايي يې وركړه ډاكټر خپل فيس هم ورمعاف كړ ، څو ورځي په هسپتال كي و ، ترهغه وروسته كور ته ولاړل ، ميراجان هم دوايي له حلالي خلاص كړ.

مياشت پس زرداد جوړ شو مور پلار او نورو كوچنيانو ته به يې ويل: بيا زه بد نه كوم دمور او پلار په خوله به كوم ، ما چي بد كول مورا و پلار څومره راسره په عذاب شول . څومره پيسې ځني ولاړې او پر ماڅخه خوارۍ تېري شوې ، بيا به بد نه كوم.

(c) ketabton.com: The Digital Library

احتياط کوه

ډېرې خوارۍ پر تېرې شوې ، سوګل يې دتې و او رنګينه په دوهم کال کې وه چې خاوند يې يوه شپه کور ته تلی پر لارې غلو وويشت او مړ شو ، دلاس ساعت او څه پيسې يې ځنې يووړې ، د " خانو " تر فاتحې وروسته يې څوک نه درلودل ، چې غم يې وخوري يا يې سرپرستي وکړي .

ميراث خواره يې ښه خلک وو ډېره يې نه زهېرولا مګر د کومک وس يې هم نه ورسره کېدی ، ولې هغوی هم غريب خلک وو ، خاص څه يې نه درلودل ، بس " شمايله " وه او دوه يتيمان ، ځوانه وه ترکور هم نه شوه وتلای چې دچاکره ورشي څه کار مزدوري يې وکړي ، ولې چې خلک به څه وايي ، چې پر ژوند مي تور داغ ونه لګيږي او بل که تلای نو دکوچنيانو غم ورسره و ، چې خدای ﷻ مه کړه په دوی څه ونه شي ، نه ببريږي ، ديوبل کره که به څه کار پيدا شو ، نو شمائلې ته به يې رالېږي ، دتلتک ، نالۍ او بالښت جوړېدو څخه نيولې دکمبلو ترټوکولو او کاليو ترمينځلو پورې يې له يوه کاره مخ نه ګرځاوه .

دومره مزدوري ورپاتېدله چې وچ اوړه به يې په رانيول بس حيادار او پلار داره مېرمن وه ، خپله حيا يې ساتله ، دايې هم پاچهي بلله ، چې څوک يې له خپلو يتيمانو سره پرېږدي او کار په ونه لري. خوارۍ او غريبۍ ډېري پرتېرې شوې ، خو چا يې ږغ نه وا ورېدی ، څو کاله وروسته چې اوس " سورګل " څه غټ شو ، زلمی شو ، څه موده يې دچا سره مزدوري کوله خواوس پر غاړه راټال دتختو په غالب کي سګرېټ خرڅوي ، څه يې لاس په خلاص دی ، په څلورو پنځو شپو کې به کټو باندې کېدله ماښام به ښه خوشحاله سره ناست وو ، دخدای ﷻ شکر به يې کاوه ويل به يې خدای ﷻ : دغه نيمه ډوډۍ موتر خوله تېره ده ته مو باقي ژوند له غمه وساتې او سورګل ته به يې ويل : زويه دغه خوارې چې کاږې او ماښام خپل کورته راشې دبل له بدو مودې خدای ﷻ وساتي دغه لويه پاچهي ده ، دغه حال دې خدای ﷻ نه دروي.

سورګل وويل : هو موري ښه ولاړه ده ، خو بيا هم په دغه ګوزاره نه کيږي ، ژوند مناسبتونه غواړي ، جوړ ناجوړېښتيږي ، دالا څه هغه دی بابا مسکين په کوچنيوالي کې کوزده راته کړې ده او ولور يې ټول پاته دی ، حيا مې دبل پرکور ده ..... غاړه يې ايستل غواړي او حيا راخوندي کول غواړي ، هغه نور رواجونه خو لا څه کوې ، زه مجبوريم چې يوه خوارې وکاږم.

(c) ketabton.com: The Digital Library

مور يې وويل: څه خواري به وکاږې ؟ مورې خو مال او دولت نه لرو چې بل کار وبار په وکړې ، بس همدغه ددوو لاسو خواري به کاږې.

سورګل وويل: موري سرکار (حکومت) خلګوته په پور موټران ورکوي ، زه به يو موټر په پور واخلم ، خواري به په وکاږم په کال دوه کي به مي کار سم شي ، تردغه دوه لاسو خواري خو هيڅ نه وځي.

مور يې ورته وويل: موټر څه کوې يو وار خو پور دی بيا چې ته مسافر شې زه په کور کي يواځي يم ، اوس چې ماښام ته راشې سترګي مي دړدکي وي ، دغه دنېستۍ پرګوله سره کښېنو وايم ، چې رنګينه خور دي نه وه راڅخه واده کړې ، له هغې سره به مي خوله پرې وه ، لاس به مي په سپک و ، هغه دی دهغې خوارکۍ بيا څه حال دی ، دژوند ګونډه ده ، زمورږ دي دادغم رواجونه شي چې په کوچنيوالي دوستي وکړو بيا نو په لويوالي هغه هلک چرسي يا هيرويني يا غل شي ، نه ده معلومه چې څه شی ځني جوړشي ، مورږ هم دغه ستا او درنګينې

دوستۍ په کوچنيوالي وکړې ، هغه دی رنګينه خور دي په سرو اوښکو واده شوه ، په سرو اوښکو ناسته ده زه دلته په پخه يم ، خاوند يې هغه و له بې لارو خلګو سره ګرځېدی هغه دقتل په تور (جرم) حکومت دغه دوه کاله ايله کوي او بندي کوي ، په دغه سرګردانۍ کي يې رنګينه له مورږ څخه واده کړه ، په ښادۍ يې پوه نه شو ، پرون زه ورغلې وم ، ګرده کهول يې دغم پر کمبله ناست وو ، رنګينې داسي اوښکي تويولې لکه شمه داسي سوې وه تاچي ويل اور ته دي نيولې وه ، هغه ددې ښه ځواني پربل حال وه.

په دغه وخت کي يې مور له ژړا څخه په سلګيو شوه يو ګړۍ وروسته سورګل وويل: بس دی يو ګړۍ دي اوښکي پاکي کړه ، سورګل هم دپټو په ځاک خپلي لندې سترګي وچي کړې بيا يې وويل: هو ! موري زه هم څه غوږېدلی يم چي درنګينې خاوند به عمر قيد يا پانسۍ کيږي ، هغو اصلي قاتلانو دحکومت سړيو ته پيسې ورکړې ځانونه يې خلاص کړل او "بلو " اخښي ته يې وويل: چي ته اقرار کړی و ، چي د " ملک ظريف وروړ ما مړ کړی " او ځان يې پساوکړ، بس هغه دچا خبره " چي بد ګرځې بد به پرځې " له بدو خلګو سره ناستي ولاړي دغه دی تر دې حاله ورساوه چي نن يې ټوله کورنۍ او خپلوان دغم پرکمبله ناست دي ، وايم چي په مورږ پوري يې لا دغه دمسکينۍ ډوډۍ زهر کړې ده ، دومره توان نه دی راپوري چي يو واردغه خور ووينم هغه ددې ښه ځواني څنګه کباب شوه ! بس خدای ﷻ دي دغه زمورږ بې ځايه رواجونه ورک کړي ، هلک او نجلۍ لا کوچني وي مورږ يې کوزده وروکړو. بيا نو نه ده معلومه چي په لويوالي څنګه شي او بيا په دغه وير اخته شو.

موري ما هغه خپله دغم سندره درته ويله هغه دغه قصه په راګډه شوه څه به يې درڅخه پټوم ، يوه مياشت کيږي چي موټر مي په پور اخيستی دی، موټروان (ډرېور) راچلاوه ما هم زده کړ ، داڅو پيرې کيږي چي زه يې بيايم او راولم مازديګر چي راورسيږم هلته په ګېرج کي يې ودروم ، موټروان مي نن جواب کړ ما ويل ، ښه دی دغه دده پيسې به

(c) ketabton.com: The Digital Library

هم راپاته شي نو که يو شي ځني جوړشو. موريې وويل: ښه دی زويه اوس خو اوبه تر ورخ تېرې دي. زه نو څه درته وو ايم بس احتياط کوه لېږي مه څه ما ښام دغه خپل کورته راځه.

" سورګل چي نازده کړی و ، موټر يې لا سم نه وزده له ځو خطرناکو پېښو څخه خدای ﷻ پاک ژوندی خلاص کړ، کنه هره يوه يې دمرګ وه ، څه موده کيږي چي موټر کورته راولي ، کله –کله به ماخوستن په کلي کي چا -چا يو او دوه نفرو ژمنه وسره وکړه چي سهار به سره ځو ، بس يو او دوه نفره دغه دکلي يو او دوه نفره دبازاري سواري(سپاري) به يې پيدا کړه بيا به يې موټر ته پښه ورکړه ، چا به ويل فضل –فضل وروره لږ سو که (کرار) درځه اوسو به مودلته په مړه کړې داځنګه رفتار (تګ) دی ، بل سپاري به ويل: دغسي چابک درځه مرګ له يارانو سره ښه دی ، په دغه اړو دوړ کي به يې موټر راوستی اوبېوی ، برابې ماخوستن هم دکلي درېيو کسانو ژمنه ورسره وکړه ، چي سهار وختي به سره ځو يو دوه کسه به پرلاري پيدا شي ، کنې زموږ کرايه دي بس ده ، غرمه لا نه ده په کلي کي ناري شوې چي هلئ مړي يې راوړل ، کوڅې له کوچنيانو او ښځو څخه ډکي شوې ، سپين سري هم کوڅو ته راووتې دسورګل مور هم راوتلې ده يوې بلې سپين سري ته وايي. خدای ﷻ دي داجنګ و دروي ځنګه ځوانان يې خاوري کړل ، دغه دی بيا يې لکه چي شهيدان راوړل.

هغه دی جنازې يې مسجد ته يووړې بيا به يې کومي مندي بوري کړې وي ، په دغه حال کي يوه دکلي ملا صاحب او هغه موټروان چي داپېښه يې په سترګو لېدلې وه او دامړي يې تر دې ځايه راورسول ، دسورګل پر مور دخلګو له مينځه را دمخه شو او داسي يې ورته وويل: دسورګل موري دخدای ﷻ امر قبول کړه ، خدای ﷻ درکړی و ، خدای ﷻ درڅخه واخيست هغه دی ستا دزوی او دکلي درېيو نورو کسانو جنازې مو مسجد ته راوړې. خدای ﷻ دي يې وبخښي.

دسورګل مسکين دمور يوه چيغه (ناره) ترخوله وختله زنو يې بلک شروع کړاو ټول بدن يې بې واکه شو ، دستي نورو سپين سرو تراوړو ونيوله او پرمځکه يې کښېنوله ، يو بل سپين ږيري ورته وويل: دالته کښېنه جنازه ستا دلېدو لپاره دلته راوړې هغه موټروان (ډرېور) چي دغه قصه يې ټوله په سترګو لېدلې وه ، داسي يې ويل: زما موټر سهار دده په موټر پسې و ، دژړي تربند چي ور تېر شو دوه موړه (کړلېچ) په ها خوا سړک ښه هوار او سيده دی ، پردغه ځای چي دی زما دمخه و ، موټر يې نور تېز او چابک کړ ، مخامخ يوه غټه لاری موټر پرراغلی ، سورګل هم لکه چي له ډېري تېزۍ څخه موټر نه شو کابو کولای ، نومخامخ يې په دغه ښنس موټر کي وواهه ، دده موټر خو کوچنی و ، دهغه موټر ترحصه لاندي شو ، موږ چي ورکښته شوو ، بس دقيامت ورځ وه ، ويني بهېدلې. موږ چي سره راکښل ټول مړه وو ، خدای ﷻ دي يې وبخښي ما به کله- کله سورګل مسکين ته وويل ، چي موټر دي سم نه دی زده ، په خپله يې مه چلوه ، که يې چلوې نو احتياط کوه.

(c) ketabton.com: The Digital Library

بیا په مسافرۍ کې

دماښام ترلمانځه وروسته به ځوانان ، سپین ږیري سره راټولېدل ، څوک به لوړ پردوکانچه ناست وه ، چابه لاندې دوکانچې ته څنګ وهلی و . څوک به بیا دجماعت دېوال ته ناست و. که به څوک نه وه راغلي دهغو به پوښتنې کېده ، ښې غورې به کېدې ، دکلي بازار نوې او زړې به بیانېدې ، که به له یوې خوا څوسپین ږیري دپخوا زمانې خبرې کولې ، له بلې خوا به بیا چا دسبا لپاره خپل کارونه یادول.

یوه به ویل: سبا زما د اوبو وار دئ ، ته وایې مځکه په مې اوبه سي که به څه پاته سي ؟

هغه بل به ورته ویل: یا ورو ره ! فکر مه کوه واله ډکه ده ، وایم که نیت پراخه کړې زما لانیم کار درسره کیږي ، وایم چې کاختې تېرې شوې ، خدای ﷻ پاک دې بیا دا وچکالې نه راولي. سږکال خو دالله ج فضل دی بارانونه او ځای – ځای واورې وشوې ، دهغه دې یوڅه اوبه شته.

هغه بل به ورته وویل: بس اوبه به دخدای ﷻ ج خیر کړې سبا په هغه کښته کلي کې واده دی او موږ ټوله کلي ته بې ست کړې دی چې هیرې مو نه شي، بس له هرې خوا به مرکه توده وه ، یوازې زرګر لالا وچې ښه عجیبه نوې به یې نه وه اورېدلې څه به یې نه ویل.

کله چې به یې څه عجبه اورېدلې وه په هغه ورځ به په جګه غاړه ناست و ، هر سړی به په پوهېدی چې عجبه یې اورېدلې ده ، نن هم چې جګ ناست و انتظار یې کاوه چې خلګ ټول پوره شي او یو څوک دعجبې خبرې پوښتنه ځینې وکړي او دی خپله عجیبه ورته بیان کړي ، په دغه حال کې تاج ګل راورسېد او پر زرګریې لا په ولاړه ږغ وکړ، شروع په کوه زوروره خلګ دي په انتظار ووژل.

زرګر وویل: نه – نه تاج ګل لالا ټوله ژوندي دي ، بس راځه ته مانده وې ، ښه شو چې راغلې. نوې هم عجبه نوې وه.

تاج ګل وویل: شروع په کوه چې دډوډۍ تروخته که دې په متې خلاصه کړه !

زرګر وویل: چې نه مې پرېږدئ نو یې واورئ ماپښین مې یو دوست دکراچې دسفر قصه راته کوله ، تاسې واورېدل ؟ ټول مجلس پر راږغ کړه هو – هو قصه کوه ! وامو ورېدل.

زرګر زیاته کړه: بس نو ورور ته دې وویل شي ، دغه دوست قصه راته پیل کړه ویل یې: دکراچې دبس ټکټ مې کړی و ، پرخپله چوکۍ کښېښستم ، ټول بس ډک شو ، په مزل یې شروع وکړه ، ترڅو ساعته مزل وروسته دبس دمخ له

(c) ketabton.com: The Digital Library

خوا ځخه يو سړی راولاړ شو په نصيحت يې شروع وکړه ، بې سده زورور تقرير يې وکړ، په دغه حال کې دبس دپای له خوا يو بل سړی راولاړ شو ، ويل يې: دا څنګه ښه سړی دی او څنګه ښې خبرې يې وکړې زه غواړم ودغه سړي ته لور ورکړم.

نصيحت والا چې دا خبره واوريده ويل يې: نه – نه زه دي لور نه غواړم ، ما داخبرې دخدای ﷻ لپاره وکړې زه دې لور څه کوم ، دلته دلور پلار زاری ورته شروع کړې چې خامخا به زما لور په نکاح اخلې.

وايم ، چې څه سر دې پرله ګرځوم دغو نورو مسافرو هم خواستونه ورته وکړل.

نصيحت والا خبره ومنله چې سمه ده زه به دې لور په نکاح کړم ، په دغه حال کې يو بل سړی راولاړ شو ويل يې ، چې له ماسره څه خوږې (متهايي) دي دکور لپاره مې رااخيستې دي ، زه بيا داخيرات کوم دايې ددې دوستۍ شيريني ، چې دغه دوستي وشوه ، اوس نو په بس کې دمسافرو خورا ساعت تېر دی يو وار نصيحت بيا دوستي او بيا مفته متهايي او شيريني (متهايي) ووېشل شوه ، هغه دچا خبره چې مفتو شرابو به دچا لاس ودرېږي ، بس خولې شخوند – کيږي خوک په تعجب خوک په خندا دي.
وايم تاته دې وويل شي ښه و چې نه وې راسره ماورته وويل: ولې ياره ته بيا څومره کم نيتی يې ، دبل مفته متهايي دې لا نه ده راباندې پېرزو ؟

ده راته وويل: په دغو متلو او کنايانو بيا زما سره نه خلاصيږې سمه يې سپينه راته وکړه.

حقداد راته وويل: چې لږ وروسته به دې سر په خلاص شي ، هغه دچا خبره ، چې دخرو خاوند راشي ، دلته زرګر قصه پرېښووه ويل يې: بس دی نوره قصه به بيا بل وخت کوو.

دزرګر نازک طبيعت هرچاته معلوم و ، چې په بنډار (مجلس) کې به دده لپاره چای راتلې ، دده مرۍ (ډوډۍ) به ښه غوړه وه ن، بيا نو ده ښه مجلس کاوه او ښه شعر به يې خلاص و ، چې نه چای وې ، نه ډوډۍ نو ځکه يې قصه په نيمايي کې ودروله يا پرېښووله.

تاج ګل لالا چې دده ښه طبيعت نيولی و او ترنورو ښه ورسره پوهېدی ، پر راړغ يې کړل ، وروره زرګره قصه مه پرېږده ته خو دمجلس مالګه يې ، چې ته پکښې نه يې هغه مجلس لا خوند نه کوي. وايم ، چای به بيا په کوټه کې کوو ، دغه يو ګلاس اوبه درواخله حلق به په لوند کړې نو به په قصه ښه خوند وکړې ، زرګر چې اوبه وڅښلې ، يو څه دتاج ګل دناز خبرو طبيعت ورسم کړی و ، ويل: نه – نه داسې نه ده ما ويل ، ناوخته به وي کوچنيان به کور راته ګوري ، ټول مجلس په يوه خوله پرړغ کړه وروره زرګره !

قصه کوه ته وايې ناوخته به وي ، وايو چې سهار کيږي لا دې نه پرېږدو .

(c) ketabton.com: The Digital Library

زرګر لالا قصه پیل کړه: نو خبره داده چي حقداد راته وویل: متاېي او خوړېږي نه وي چي موږ وخوړلې بلکي د خدای ﷻ قهر شو ، لږ ساعت وروسته ټول خلګ له موټروان سره نشه او بې سده شوي یو ، دغو درې کسانو چي یو نصیحت والا ، دویم دلور پلار او درېیم دمتاېي والا ، درې سره ملګري او غله دي ، بیا نو یوه موټروان (ډرېور) چوکۍ ته ورغلی دی ، اوبس یې یوې خوا ته درولی دی ، چي څه شیان راسره دي ، پیسې ، ګړۍ ، او نور قیمتي شیان ، هغه به یې ښه په بېغمۍ له مسافرو څخه راټوک کړي وي.

یو وخت چي موږ په حال کي راغلو ګورو چي په هسپتال (روغتون) کي پراته یو ، ډاکټران ستني رالګوي ، د حکومت سړي شا وخوا راباندي پېره دي ، ته وا موږ غله یو ، هغو درېیو کسانو موږ ټول لوټ کړو ، چي په ځان یې لانه کړو پوه.

بس وایم: حقداد راته وویل ، چي دناولده چا شی به څوک نه خوري ، بیا په مسافرۍ کي.

رحمت الله رحمت

(c) ketabton.com: The Digital Library

د لراوبر په برېښنايي کتابتون کې پر لیکه اثار

• اسلام او مذهب :

- د روژې ډالۍ — ډاکټر نثار احمد صمد
- روژه د رحمت، برکت او مغفرت میاشت — مؤلف: مولوي سید محبوب شاه ساجد
- د اصحابانو کیسې — مولوي عبدالهادي حماد
- د مصطلح الحدیث علم په سوال او ځواب کښې — لیکونکی: شیخ مصطفی العدوی مترجم: محمد عمر بشار
- اړینه پوهه — مولوي عبدالهادي حماد
- د برېښنایي کتابتون د اسلام او مذهب د برخې د نورو پر لیکه کتابونو لپاره دلته کلیک وکړئ !

• ساینس او تخنیک :

- د رڼا کړکۍ (د کمپیوټر زده کړه) — عبدالستار فیضي
- سرطان او د چاپېریال رادیو اکټیویټي — لیکوال: پوهنوال ډاکټر نظر محمد سلطانزی ځدراڼ
- د مایکروسافټ آفس پښتو لارښود — عبدالستار فیضي
- غواړئ ذهني ځیرکتیا مو تمرین کړئ؟ — ژباړن: مختار احمد احسان
- د ساینس او تخنیک د برخې د نورو پر لیکه کتابونو لپاره دلته کلیک وکړئ !

• سپورټ او روغتیا :

- هغه پیاوړي لاري چاري چي اند ښنه ستاسو له ژوند څخه محو کوي — ژباړن: ډاکټر محمد رقیب (فاروقي وردګ)
- THE PREVALENCE OF HIV/AIDS IN AFGHANISTAN — **Dr.Hameed_Shuja**
- د کوچنیانو تنفسي سیستم — لیکوال: پوهندوی دوکتور سید حسام مل
- د لراوبر وېبپاڼې د برېښنایي کتابتون د سپورټ او روغتیا د برخې د نورو پر لیکه آثارو لپاره دلته کلیک وکړئ !

(c) ketabton.com: The Digital Library

• هنر او ادبيات :

- راځئ کيسه وليکو ______ نصير احمد احمدي
- مناجاتونه ______ نور احمد قرانمل
- د هيلو غوټۍ ______ ويناواله: وحيده "آرينزۍ"
- د ابراهيم ادهم په پلونو (ناول) ______ ليکوال: عبدالله الهام جمالزی
- منظومې کيسې پښتو لنډۍ او غاړې ______ ليکوال: څارنوال احمد منګل خان

• د ماشومانو لپاره :

- کوچنی شاهزاده (د ماشومانو لپاره) ______ ډاکټر عبدالباري
- زما سوی (د ماشومانو لپاره) ______ مختار احمد احسان
- فتبالر (د ماشومانو لپاره) ______ مختار احمد احسان
- د برېښنايي کتابتون د هنر او ادبياتو د برخې د نورو پر ليکه آثارو لپاره دلته کليک وکړئ !

• تاريخ او سياست :

- روز شمار واقع افغانستان ______ تهيه او ترتيب: حميد علمي
- شيرشاه سوري د افغانانو ترمنځ د يووالي هڅونکې ______ ژباړن: استاد قريب الرحمن سعيد
- د ديورنډ ترون د حقوقو او سياست په تـــله کښې ______ ليکوال: ډاکتر رحمت ربی زيرکيار
- د تاريخ او سياست د برخې د نورو آثارو لپاره دلته کليک وکړئ !

• بېلابېل آثار :

- خوندور خواږه ______ عبدالستار فيضي
- د نړۍ اووه عجايبې ______ ژباړن: مختار احمد احسان
- د بېلابېل آثارونو برخې د نورو پر ليکه کتابونو د لوست لپاره دلته کليک وکړئ !

(c) ketabton.com: The Digital Library

پای

Get more e-books from www.ketabton.com
Ketabton.com: The Digital Library